

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้

กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า

ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

Product Development of Women from Waste Woven Cloth

Sewing and Fabric Arts Community Enterprise Group Khao

Kaeo Srisomboon Subdistrict Thung Saliam District Sukhothai

มัลลิกา จงจิตต์

กฤตพร ชูเส็ง

เกชา ลาวงษา

งานวิจัยนี้ได้รับทุนสนับสนุนจากกองทุนส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม

ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2563

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ชื่อเรื่อง : การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ผู้วิจัย : มลลิกา จงจิตต์ กฤตพร ชูเส่ง เกชา ลาวงษา

พ.ศ. : 2563

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย โดยมีวัตถุประสงค์ ศึกษารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี ออกแบบและพัฒนา รูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ พัฒนาเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ให้เกิดรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัย ใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ และถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ รูปแบบต่าง ๆ ให้กับผู้สนใจหรือผู้ประกอบการประเภทสิ่งทอในจังหวัดสุโขทัย เพื่อพัฒนาและส่งเสริมสินค้าเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ของชุมชนต่อไป สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ออกแบบและพัฒนาในรูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ ให้เกิดรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัย ใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ คณะผู้วิจัยออกแบบ ผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกาย โดยมีความคิดจากการใช้ศิลปะวัฒนธรรมรวมกับการใช้ ประโยชน์จากเศษผ้าเหลือใช้ จากกระบวนการออกแบบให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่มีความร่วมสมัย ดูทันสมัย เหมาะสมกับเพศและอายุของผู้ใช้งาน รวมถึงโอกาสการใช้งานผลิตภัณฑ์อีกด้วย ซึ่งชุมชนสามารถทำ และเกิดรายได้แก่ชุมชนอีกทางหนึ่ง ในงานวิจัยนี้ มีการพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี จากเศษผ้าทอเหลือใช้ อนุรักษ์ศิลปะไทย ซึ่งชุมชนสามารถทำและเกิดรายได้แก่ชุมชน โดยออกแบบ และพัฒนาตัดเย็บเป็นผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เสื้อคลุม หมวก กระเป๋า และรองเท้าว จำนวน 4 ผลิตภัณฑ์ๆ ละ 5 ต้นแบบ รวมทั้งสิ้น 20 ต้นแบบ และคัดเลือกประเภทละ 1 ต้นแบบ เพื่อนำไปถ่ายทอด

2. ถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอ เหลือใช้กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ดำเนินการถ่ายทอดความรู้ โดยจัดอบรมเชิงปฏิบัติการภาคทฤษฎี และ ภาคปฏิบัติ ระยะเวลาในการถ่ายทอดความรู้ จำนวน 2 วัน ผู้เข้าร่วมโครงการ จำนวน 30 คน ระหว่างวันที่ 6 - 7 สิงหาคม พ.ศ. 2563 ณ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรี สมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้เกี่ยวกับการเรื่องการแปรรูป เศษผ้า เรียนรู้ กระบวนการพัฒนาผลิตภัณฑ์การออกแบบและตัดเย็บ ผู้เข้าอบรม ลงมือปฏิบัติการและ พัฒนาผลิตภัณฑ์ ตามที่ทางนักวิจัยได้จัดเตรียมอุปกรณ์ไว้ และประเมินผลโดยใช้แบบสอบถามความ พึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม มีวิทยากรจำนวน 3 ท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ คงคาอุยฉาย อาจารย์กฤตพร ชูเส่ง และอาจารย์มลลิกา จงจิตต์

3. ความพึงพอใจต่อหลักสูตรถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ 1) ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 100.00 อายุ ส่วนใหญ่ อายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00 การศึกษาระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 63.33 เป็นแม่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 33.33 รายได้ต่อเดือนอยู่ที่ 5,000-10,000 บาท ร้อยละ 33.33 ประสบการณ์ด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกาย ส่วนใหญ่เคยทำจำหน่ายเป็นอาชีพเสริม คิดเป็นร้อยละ 73.33 2) สอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม เป็นข้อคำถามที่สอบถามถึงความพึงพอใจเกี่ยวกับหลักสูตร โดยแบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร ด้านการออกแบบ ด้านวิทยากร ด้านวัสดุอุปกรณ์ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย พบว่ากลุ่มเป้าหมาย ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจมากที่สุด ในทุกด้าน

คำสำคัญ : เครื่องประกอบการแต่งกายสตรี เศษผ้าเหลือใช้

Title : Product development of women's dress from waste woven fabrics
Community Enterprise Group Sewing and fabric art Khao Kaeo Srisomboon
Subdistrict Thung Saliam District Sukhotha

Researcher : MANLIKA JONGCHIT KRITTAPORN CHOOSENG KECHA LAWONGSA

Year : 2020

Abstract

This research aim to develop a product for women dressing from waste woven fabrics. Community Enterprise Group Sewing and fabric art Khao Kaeo Srisomboon Subdistrict Thung Saliam District Sukhothai with a purpose study the patterns of women dress. Design and develop a model for women dress from the modern waste cloth that can be used in daily life efficiently and transfer technology to develop products for women dress from different forms of woven fabrics to interested parties or textile entrepreneurs in Sukhothai Province to develop and promote creative economic products of the community. The research results were summarized as follows.

1. Design and develop a pattern for women dress from waste woven fabrics Resulting in a modern product form It can be used effectively in daily life. The research team designed the product of the dress with the idea of using art and culture combined with the use of waste cloth from the design process to create a contemporary product that looks modern, suitable for the gender and age of the users. Including product use opportunities as well which the community can make and generate income is another way in this research There has been a development of a pattern for a woman's dress outfit from leftover woven fabrics. Thai art conservation Which the community can make and generate income, including the community the design and development of sewing is a prototype product. Cloak, hats, bags and shoes, totaling 4 products, 5 prototypes, total 20 prototypes and selecting one prototype for transmission.

2. Transmitting product development technology for women dress from waste woven fabrics, community enterprise groups Sewing and fabric art Khao Kaeo Srisomboon Subdistrict Thung Saliam District Sukhothai Carrying out knowledge transfer By organizing theoretical and practical training sessions for 2 days of knowledge transfer, 30 participants from 6 to 7 August 2020 at the community enterprise group Sewing and fabric art Khao Kaeo Srisomboon Subdistrict Thung Saliam District Sukhothai Project participants gain knowledge on waste fabric processing, learn about product development processes, design and sewing, and take action and develop products. As the researchers have prepared the device The results were assessed by using a

questionnaire on the satisfaction of the trainees. There were 3 lecturers: Assistant Professor Saowaluck Kongka Chuiwan, Kritaporn Chooseng and Ajarn Mallika Chongchit.

3. Satisfaction with technology transfer curriculum, product development, women's dress from waste woven fabrics 1) General information of the target group of female gender accounted for 100.00 percent, most age 41-50 years old, 50.00 percent. Secondary education Representing 63.33 percent They are housewives accounting for 33.33%. Monthly income is 5,000-10,000 baht, 33.33%. Experience in sewing and dressing. Most of them used to do distribution as a career. Representing 73.33 percent 2) ask the satisfaction of the trainees. It is a question that asks about satisfaction with the course. It is divided into 6 aspects which are content aspects of the course. In design, material, material and equipment Facilities and value and utility found that the target audience Most are most satisfied in all aspects.

Key words: Women dress Waste cloth

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัยสามารถดำเนินการสำเร็จลุล่วงด้วยดี ด้วยความกรุณาของสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรมที่ได้ให้ความเห็นชอบสนับสนุนให้ผ่านการประเมินข้อเสนอวิจัย ทำให้คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้รับงบประมาณรายจ่าย ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2563

คณะผู้วิจัย ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่มอบโอกาสให้แก่ คณะผู้วิจัย บุคลากรทุกท่านในคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ที่ให้การสนับสนุน ช่วยเหลือและเป็นกำลังใจตลอดการทำวิจัย

คณะผู้วิจัย ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกท่านที่ทำให้การทำวิจัยนี้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ ที่คอยชี้แนะและช่วยเหลือด้านการออกแบบและดูแลการผลิตให้เป็นอย่างดี ขอขอบคุณกลุ่มชุมชนที่ให้ความร่วมมือในการลงพื้นที่เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลและสละเวลาในการสอบถามเป็นอย่างดี และขอขอบพระคุณกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ที่ให้ความสนใจในการถ่ายทอดเทคโนโลยีนำความรู้สู่ชุมชนในปีงบประมาณ 2563 ตลอดจนขอขอบคุณผู้ที่ให้ความช่วยเหลือ ความร่วมมือ และให้ความอนุเคราะห์ทุกท่านที่ไม่ได้กล่าวไว้ในที่นี้

ที่ขาดไม่ได้ขอขอบคุณทีมผู้ร่วมวิจัยทุกท่านที่มุ่งมั่นทุ่มเทแรงใจ แรงกำลัง ความสามารถ และคอยร่วมแก้ไขทุกปัญหาและอุปสรรคที่เกิดขึ้นในระหว่างทำการวิจัยอย่างตั้งใจและเต็มกำลังความสามารถ จนสามารถจัดทำเป็นผลงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

ท้ายสุดคุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากงานวิจัยเล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้เป็นแนวทางเกี่ยวกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ต่อไป และใช้ประโยชน์จากงานวิจัยนี้เพื่อเป็นการสร้างความเข้มแข็งของผลิตภัณฑ์ชุมชน โดยผลของการวิจัยนี้อาจเป็นแนวคิดเพื่อสร้างผลิตภัณฑ์ในรูปแบบใหม่ให้กับชุมชนได้อีกทางหนึ่งด้วย

ประโยชน์ที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ ขออุทิศแก่คณาจารย์ผู้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ บิดา มารดา ที่เคารพรักยิ่ง และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการวิจัยนี้

คณะผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(ก)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(ค)
กิตติกรรมประกาศ	(จ)
สารบัญ	(ฉ)
สารบัญภาพประกอบ	(ช)
สารบัญตาราง	(ฎ)
สารบัญแผนภูมิ	(ฏ)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
1.3 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.4 วิธีการดำเนินการวิจัย	4
1.5 กรอบแนวความคิดในการวิจัย	5
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและประดิษฐ์ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย	7
2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องประกอบการแต่งกาย	8
2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าเหลือใช้และเศษผ้า	14
2.4 ข้อมูลที่เกี่ยวกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์	17
2.5 ข้อมูลที่เกี่ยวกับการฝึกอบรม	19
2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	25
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	28
3.1 วิธีดำเนินการวิจัย	29
3.2 วิธีการ	30
3.3 ตัดเย็บผลิตภัณฑ์ต้นแบบ	40

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.4 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่คัดเลือก เพื่อนำไปถ่ายทอด	55
3.5 สถานที่ทำการวิจัย	58
3.6 สถานที่ถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีสู่ชุมชน	58
3.7 การรวบรวมข้อมูล	58
3.8 การวิเคราะห์ข้อมูล	58
บทที่ 4 ผลการวิจัย	59
4.1 เพื่อออกแบบและพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้	59
4.2 เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้	62
4.3 ผลความพึงพอใจการถ่ายทอดเทคโนโลยีโครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย	67
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	73
5.1 สรุปผล	73
5.2 อภิปรายผล	74
5.3 ข้อเสนอแนะ	75
บรรณานุกรม	76

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
2.1	เสื้อคลุมสตรีแบบสั้น	11
2.2	เสื้อคลุมสตรีแบบยาว	12
2.3	รูปแบบหมวกสตรี	13
2.4	กระเป๋	13
2.5	รองเท้า	14
3.1	ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเฉพาะผ้าเหลือใช้	30
3.2	กระบวนการแปรรูปผ้าขึ้นต้นจกสุโขทัย	31
3.3	แบบร่างรูปแบบที่ 1 เสื้อคลุมสตรี คอตตั้ง	32
3.4	แบบร่างรูปแบบที่ 2 เสื้อคลุมสตรี ปกในตัว	32
3.5	แบบร่างรูปแบบที่ 3 เสื้อคลุมสตรี ปกเทเลอร์	33
3.6	แบบร่างรูปแบบที่ 4 เสื้อคลุมสตรี ปกกล้วยหอม	33
3.7	แบบร่างรูปแบบที่ 5 เสื้อคลุมสตรี คอกกลม	34
3.8	แบบร่างรูปแบบที่ 1 กระเป๋าคาดอก	34
3.9	แบบร่างรูปแบบที่ 2 กระเป๋าสะพาย	35
3.10	แบบร่างรูปแบบที่ 3 กระเป๋าสะพาย	35
3.11	แบบร่างรูปแบบที่ 4 กระเป๋าทู	35
3.12	แบบร่างรูปแบบที่ 5 กระเป๋	36
3.13	แบบร่างรูปแบบที่ 1 หมวกสตรี	36
3.14	แบบร่างรูปแบบที่ 2 หมวกสตรี	36
3.15	แบบร่างรูปแบบที่ 3 หมวกสตรี	37
3.16	แบบร่างรูปแบบที่ 4 หมวกสตรี	37
3.17	แบบร่างรูปแบบที่ 5 หมวกสตรี	37

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่	หน้า
3.18 แบบร่างรูปแบบที่ 1 รองเท้าสตรี	38
3.19 แบบร่างรูปแบบที่ 2 รองเท้าสตรี	38
3.20 แบบร่างรูปแบบที่ 3 รองเท้าสตรี	38
3.21 แบบร่างรูปแบบที่ 4 รองเท้าสตรี	39
3.22 แบบร่างรูปแบบที่ 5 รองเท้าสตรี	39
3.23 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 1 เสื้อคลุมสตรี คอตั้ง	40
3.24 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 2 เสื้อคลุมสตรี ปกในตัว	40
3.25 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 3 เสื้อคลุมสตรี ปกเทเลอร์	41
3.26 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 4 เสื้อคลุมสตรี ปกกล้วยหอม	41
3.27 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 5 เสื้อคลุมสตรี คอกกลม	42
3.28 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 1 กระเป๋าคาดอก	43
3.29 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 2 กระเป๋าถือ	44
3.30 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 3 กระเป๋าสะพาย	45
3.31 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 4 กระเป๋าสะพาย	46
3.32 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 5 กระเป๋าเป้	47
3.33 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 1 หมวกสตรี	48
3.34 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 2 หมวกสตรี	49
3.35 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 3 หมวกสตรี	50
3.36 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 4 หมวกสตรี	51
3.37 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 5 หมวกสตรี	52
3.38 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 1 รองเท้าสตรี	52
3.39 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 2 รองเท้าสตรี	53

สารบัญภาพประกอบ (ต่อ)

ภาพที่		หน้า
3.40	ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 3 รองเท้าสตรี	53
3.41	ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 4 รองเท้าสตรี	54
3.42	ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 5 รองเท้าสตรี	54
3.43	ผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่คัดเลือกเพื่อนำไปถ่ายทอดสู่ชุมชน ประเภทเสื้อคลุม	55
3.44	ผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่คัดเลือกเพื่อนำไปถ่ายทอดสู่ชุมชน ประเภทกระเป๋า	56
3.45	ผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่คัดเลือกเพื่อนำไปถ่ายทอดสู่ชุมชน ประเภทหมวก	57
3.46	ผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่คัดเลือกเพื่อนำไปถ่ายทอดสู่ชุมชน ประเภทรองเท้า	57
4.1	ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ เสื้อคลุม	60
4.2	ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ กระเป๋า	60
4.3	ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ หมวก	61
4.4	ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ รองเท้า	61
4.5	วิทยากรและประธานกลุ่มวิสาหกิจชุมชน	62
4.6	ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้	63
4.7	ภาพผู้เข้าอบรมถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี	64
4.8	ภาพผู้เข้าอบรมถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี	65
4.9	ภาพผู้เข้าอบรมถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี	66

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า	
4.1	ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย	67
4.2	ผลความพึงพอใจด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย	69
4.3	ผลความพึงพอใจด้านการออกแบบ โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย	69
4.4	ผลความพึงพอใจด้านวิทยากร โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย	70
4.5	ผลความพึงพอใจด้านวัสดุอุปกรณ์ โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย	70
4.6	ผลความพึงพอใจด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย	71
4.7	ผลความพึงพอใจด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย	71

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิที่

หน้า

3.1 วิธีดำเนินการวิจัย

28

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันวิสาหกิจชุมชนและวิสาหกิจขนาดย่อมและขนาดกลางนับเป็นภาคเศรษฐกิจที่สำคัญของประเทศไทยซึ่งมีผลต่อภาคสังคมและเศรษฐกิจ อีกทั้งยังเป็นแหล่งสำคัญที่ก่อให้เกิดการจ้างงานในประเทศอีกด้วย การส่งเสริมให้ชุมชนจัดตั้งวิสาหกิจชุมชนเป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ชุมชนสร้างรายได้และพึ่งพาตนเองในระดับครอบครัวและชุมชน โดยการประกอบกิจการที่เกี่ยวกับการผลิตสินค้า การให้บริการที่ดำเนินการโดยอาศัยทุนของตนเองและทุนของชุมชนที่มีเพื่อสร้างรายได้ แก้ไขปัญหาความยากจนและทำให้ชุมชนเข้มแข็งและพึ่งตนเองได้อย่างยั่งยืน พระราชบัญญัติส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน พ.ศ. 2548 มุ่งส่งเสริมความรู้และภูมิปัญญาท้องถิ่น การสร้างรายได้ การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน รวมถึงพัฒนาวิสาหกิจชุมชนไปสู่การเป็นผู้ประกอบการในระดับที่สูงขึ้นต่อไป สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 12 ที่มีจุดมุ่งหมายสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจและการแข่งขันที่ยั่งยืน เน้นการพัฒนาความรู้ด้านการจัดการการตลาด องค์กรความรู้เกี่ยวกับการผลิตสินค้าที่มีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่น พัฒนามาตรฐานสินค้า การสร้างตราสินค้า การจัดการเรื่องทรัพย์สินทางปัญญา และการพัฒนาทักษะในการประกอบอาชีพของกลุ่มต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความหลากหลายของชุมชน (จิรพร และคณะ, 2554) โดยรัฐบาลได้ให้การสนับสนุนและพัฒนาวิสาหกิจชุมชนทั่วประเทศเพื่อยกระดับคุณภาพของผลิตภัณฑ์ วิสาหกิจชุมชนจังหวัดสุโขทัยมีเป้าประสงค์ที่มุ่งเน้นการพัฒนาและส่งเสริมการผลิตภาคการเกษตร อุตสาหกรรม และผลิตภัณฑ์ชุมชนให้ได้มาตรฐาน เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มทางการตลาด การพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนในส่วนของรูปแบบ เนื้อหา และภาพลักษณ์ เพื่อจำหน่ายสินค้าและของที่ระลึกให้นักท่องเที่ยว โดยเฉพาะจังหวัดสุโขทัยเป็นเมืองมรดกโลกและมีแหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมมากมาย (กรมส่งเสริมการเกษตร, 2554) ซึ่งมีวิสาหกิจชุมชนที่จดทะเบียนแล้ว 633 แห่ง สมาชิก 10,251 ราย อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัยเป็นอำเภอที่มีสมาชิกจดทะเบียนวิสาหกิจชุมชนมากเป็นลำดับที่ 2 รองจากอำเภอศรีสัชชนาลัย โดยตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของจังหวัดสุโขทัย ห่างจากตัวจังหวัด 68 กิโลเมตร เป็นพื้นที่ราบเชิงเขา เป็นพื้นที่ที่มีชื่อว่าเป็นประตูสู่อารยล้านนา ศิลปะล้านนา ประชากรส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม หัตถกรรม ทอผ้า จักสาน ดอกไม้ประดิษฐ์ ไม้กวาด เครื่องเรือน ขนมไทย และการนวดแผนไทย เป็นต้น จากการศึกษาบริบทชุมชนทำให้เห็นถึงศักยภาพในการพัฒนากลุ่มวิสาหกิจชุมชนซึ่ง อำเภอทุ่งเสลี่ยม มีจำนวนวิสาหกิจชุมชน 142 แห่ง (กองส่งเสริมวิสาหกิจชุมชน กรมส่งเสริมการเกษตร, 2561) เกิดจากการรวมตัวกันเพื่อนำเสนอผลิตภัณฑ์ในด้านต่าง ๆ ที่ทางชุมชนได้จัดทำขึ้นซึ่งเป็นการอนุรักษ์ภูมิปัญญาท้องถิ่นของชาวล้านนาให้คงอยู่สืบไป กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า เป็นกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในอำเภอทุ่งเสลี่ยมที่มีศักยภาพของกลุ่มสมาชิกคนพิการเพื่อสร้างคุณภาพชีวิตของคนพิการ โดย นางพรธรร มาตี เป็นหัวหน้ากลุ่ม

วิสาหกิจชุมชน ได้จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2554 ด้วยจำนวนสมาชิก 15 คน และได้เพิ่มจำนวนสมาชิกเป็น 30 คน ซึ่งได้รับความอนุเคราะห์จากหน่วยงานภาครัฐในการสนับสนุนเงินทุนและการอบรมความรู้ในด้านการตัดเย็บ จากกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ โดยวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งกลุ่มสืบเนื่องจากสมาชิกคนพิการมีฐานะยากจน ตกงานเนื่องจากนายจ้างส่วนใหญ่มักคิดว่าคนพิการไม่สามารถทำงานได้ ทำให้ขาดรายได้ คุณภาพชีวิต และครอบครัวตกต่ำ การจัดตั้งกลุ่มการทำงานจึงเป็นการเปิดโอกาสให้คนพิการในพื้นที่ได้แสดงออกถึงทักษะ ความรู้ ความสามารถ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงาน ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการโดยการสร้างความมั่นคงทางรายได้ ใช้ความสามารถและพึ่งพาตนเองแบ่งเบาภาระของครอบครัวและสังคมเป็นสิ่งที่คนพิการต้องการเป็นอันดับแรก ปัจจุบันวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตั้งอยู่บ้านเลขที่ 172 ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย สินค้าที่ผลิตเป็นผลิตภัณฑ์จากผ้าทอมือ ผ้าฝ้ายและผ้าทอพื้นเมืองที่กลุ่มสมาชิกคนพิการได้ผลิตและจำหน่ายทางหน้าร้าน ส่งสินค้าทางเว็บไซต์ โดยใช้ชื่อเพจ facebook ว่า“พรรษร ผลิตภัณฑ์ งานฝีมือจากคนพิการ” สินค้าที่ผลิตและจำหน่าย อาทิเช่น พวงกุญแจจากผ้า กระเป๋า ดอกไม้ประดิษฐ์ ของที่ระลึกและของชำร่วย ตุ๊กตา ของตกแต่งบ้าน เป็นต้น (พรรษร , 2561: สัมภาษณ์) ซึ่งกลุ่มได้รับการขึ้นทะเบียน OTOP ประเภทงานกระเป๋าและงานประดิษฐ์จากผ้า จ.สุโขทัย ระดับ 4 ดาว เมื่อปี พ.ศ. 2559 และได้รับใบรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) เลขที่ใบรับรอง 23-5/417 ชื่อผลิตภัณฑ์ (มผช.) กระเป๋าผ้า 417/2558 เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2560 โดยสำนักงานอุตสาหกรรม จังหวัดสุโขทัย จากสภาพการบริหารงานของกลุ่มปัจจุบันยังต้องการการพัฒนาในหลายๆ ด้าน เพื่อพัฒนาให้สมาชิกกลุ่มมีทักษะความเชี่ยวชาญในด้านศิลปะประดิษฐ์ เทคนิคการตัดเย็บ ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ให้แสดงถึงเอกลักษณ์ของท้องถิ่น จังหวัดสุโขทัย เช่น ผ้าท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น รวมถึงการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้มีมูลค่า สนองความต้องการของกลุ่มลูกค้านักท่องเที่ยว

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความสำคัญของการยกระดับวิสาหกิจชุมชนและส่งเสริมการสร้างมูลค่าเพิ่มเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ชุมชนกลุ่มเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย มุ่งเน้นการพัฒนาผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน การสร้างมูลค่าให้กับสินค้าของกลุ่มให้ได้รับการยอมรับจากผู้บริโภค การสร้างความแตกต่างในตัวสินค้า การผลิตเชิงธุรกิจบนฐานอัตลักษณ์เดิมของชุมชน ที่จะสร้างความยั่งยืน ชับเคลื่อนและพัฒนาเศรษฐกิจชุมชนให้เข้มแข็งสามารถพึ่งตนเองได้ ในปัจจุบันเครื่องประกอบการแต่งกายนอกจากจะเป็นของตกแต่งที่ทำให้ร่างกายสวยงามแล้ว เครื่องประกอบการแต่งกาย ก็นำมาดัดแปลงเป็นเครื่องประดับที่ทำให้สวมใส่ได้ง่ายขึ้น เช่น พวกสร้อยคอแพชั่น แหวนแพชั่น หรือจะเป็นต่างหูแพชั่น เป็นต้น สามารถนำมาสวมใส่ได้โดยผู้ที่ใส่ก็มีความเชื่อว่า สวมของพวกนี้จะทำให้ร่างกายแข็งแรง ไม่เจ็บไม่ไข้ แต่มันก็เป็นความเชื่อส่วนบุคคลเท่านั้นและยังมีความเชื่อในเรื่องของการเสริมดวง เสริมมงคล เสริมบารมี เสริมงาน ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของเครื่องประดับประเภทนั้น ๆ

เศษผ้าที่เหลือจากการตัดผ้าหลายครั้งเมื่อนำมารวมกันให้มีจำนวนมาก ผ้าแต่ละขนาด แต่ละชิ้น สีสันทันมีความโดดเด่น แม้กระทั่งผิวสัมผัส ที่แข็งแรงอ่อนนุ่ม เศษผ้าเหล่านี้คงเหลือมาจาก การตัดเย็บเสื้อผ้าทั่วไป ซึ่งเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ที่จำเป็นต่อมนุษย์ทุกคน โดยเฉพาะร้านตัดเย็บเสื้อผ้าสำหรับ

สุภาพสตรีจะมีเศษผ้าเหลือจากการตัดออกไปแล้ว เป็นจำนวนมาก เพราะต้องสวมใส่เสื้อผ้าในแต่ละโอกาสที่แตกต่างกัน เช่น ไปทำงาน ไม่เกี่ยวกับการออกงานสำคัญหรือแม้แต่ชุดอยู่บ้านหรือ ชุดนอน ผ้าจะมีสีสันทสวยงาม หรือแม้แต่ในการเย็บผ้าในโรงงานอุตสาหกรรมก็เช่นเดียวกัน เศษผ้างดงกล่าวหาก ถูกทอดทิ้งให้เปล่าประโยชน์ นานวันก็จะเสื่อมสภาพ ไม่เกิดประโยชน์และคุณค่า จะกลายเป็นขยะ และเกิดภาวะโลกร้อน จากผิวสัมผัสและสีสันทของเศษผ้าชิ้นใหญ่บ้าง เล็กบ้างนี้ ทำให้กลุ่มผู้วิจัยเกิด แรงบันดาลใจ ในการออกแบบเครื่องประดับ เช่น นำเศษผ้าหลาย ๆ สีมาตัดแล้วเย็บต่อกันจนเป็นผืน ผ้า จากนั้นทำแบบตัด (Pattern) เป็น หมวก กระเป๋า และอีกมากมาย ที่สามารถเป็นสิ่งประดิษฐ์ที่ใช้ งานได้จริง ในชีวิตประจำวัน จนกลายเป็นผลิตภัณฑ์ ที่มีคุณภาพ และยังสามารถเพิ่มมูลค่า ได้จาก การแปรรูป จำหน่ายได้ เกิดธุรกิจผู้ประกอบการใหม่ หรือนำความรู้ออกสู่ชุมชน สร้างงาน สร้าง รายได้ ลดปัญหาการว่างงาน จึงเป็นที่มาของเศษผ้าที่มีชีวิต หรือการแปรรูปสิ่งประดิษฐ์จากเศษผ้า เป็นรูปแบบที่ร่วมสมัยในปัจจุบันเพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์เชิงสร้างสรรค์ที่ลดผลกระทบ ไทย ให้คงอยู่สืบไปอีกทั้งเป็นการสร้างรายได้ให้กับชุมชน เพื่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจ และการอนุรักษ์ ควบคู่กันไป

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1.2.1 ศึกษาารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี
- 1.2.2 ออกแบบและพัฒนาารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าที่เหลือใช้
- 1.2.3 พัฒนาเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าที่เหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บ ผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอรุ่งเสถียร จังหวัดสุโขทัย ให้เกิดารูปแบบ ผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัย ใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ
- 1.2.4 ถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอ เหลือใช้ รูปแบบต่าง ๆ ให้กับผู้สนใจหรือผู้ประกอบการประเภทสิ่งทอในจังหวัดสุโขทัย เพื่อพัฒนา และส่งเสริมสินค้าเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ของชุมชนต่อไป

1.3 ขอบเขตของการวิจัย

- 1.3.1 ศึกษาารูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายเฉพาะสตรี
- 1.3.2 ออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรี 4 ประเภท คือ กระเป๋า หมวกรองเท้าว เสื้อคลุม
- 1.3.3 เศษผ้าทอ คือ เศษผ้าที่ได้จากกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอรุ่งเสถียร จังหวัดสุโขทัย
- 1.3.4 ถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาารูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรี เย็บ ผ้าและศิลปะประดิษฐ์ อำเภอรุ่งเสถียร จังหวัดสุโขทัย ให้กับผู้สนใจหรือผู้ประกอบการผู้จำหน่าย สินค้าประเภทสิ่งทอในกลุ่ม

1.4 วิธีดำเนินการวิจัย

1.4.1 วิธีการดำเนินการวิจัย (1 ตุลาคม 2562 – 30 กันยายน 2563)

1.4.1.1 ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายเฉพาะสตรี

1.4.1.2 ศึกษาและสำรวจผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรี เสื้อคลุม กระเป๋า หมวก และรองเท้า

1.4.1.3 ออกแบบและพัฒนาารูปแบบ ทำแบบร่างผลิตภัณฑ์ เครื่องประกอบการแต่งกายสตรี เสื้อคลุม กระเป๋า หมวก และรองเท้า จำนวน 20 ต้นแบบ

1.4.1.4 จัดทำผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรี เสื้อคลุม กระเป๋า หมวก และรองเท้า จำนวน 20 ต้นแบบ

1.4.1.5 การถ่ายทอดความรู้และเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าที่เหลือใช้ รูปแบบต่าง ๆ ให้กับผู้สนใจหรือผู้ประกอบการประเภทสิ่งทอในจังหวัดสุโขทัย เพื่อพัฒนาและส่งเสริมสินค้าเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ของชุมชน มีขั้นตอนการดำเนินงาน คือ สำรวจความต้องการและคัดเลือกกลุ่มเป้าหมายในการถ่ายทอดเทคโนโลยี ได้แก่ กลุ่มชุมชนวิสาหกิจชุมชน กลุ่มแม่บ้านและเอกชนหรือสถานประกอบการที่สนใจโดยการใช้แบบสอบถามประเมินความต้องการเข้ารับการฝึกอบรม

1.4.1.6 จัดทำหลักสูตร เอกสาร/สื่อประกอบการอบรม จัดทำผลิตภัณฑ์ตัวอย่างทุกชนิดที่นำไปฝึกอบรม และสื่อประกอบการอบรมและเผยแพร่

1.4.1.7 การถ่ายทอดเทคโนโลยี คณะผู้วิจัย จัดเตรียมสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ วิทยากร ผู้เข้าอบรม ผู้ประสานงาน คณะกรรมการดำเนินงานและสิ่งอำนวยความสะดวก ดำเนินการถ่ายทอดเทคโนโลยี โดยจัดอบรมเชิงปฏิบัติ ระยะเวลาในการอบรม 2 วัน

1) เป้าหมายของโครงการ

- ผู้เข้ารับการอบรม จำนวน 30 คน
- จำนวนครั้งที่ฝึกอบรม: 1 ครั้ง

2) การประเมินผล

- การประเมินผลโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรมโดยใช้ ค่าสถิติ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

- การติดตามผลการนำความรู้ที่ได้รับจากการฝึกอบรมไปใช้ประโยชน์ในการประกอบอาชีพในชีวิตประจำวัน

1.4.2 รายงานวิจัยสรุปผลและการประเมินผลการศึกษาและประเมินผลการถ่ายทอดเทคโนโลยีจัดทำรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์นำเสนอต่อมหาวิทยาลัย

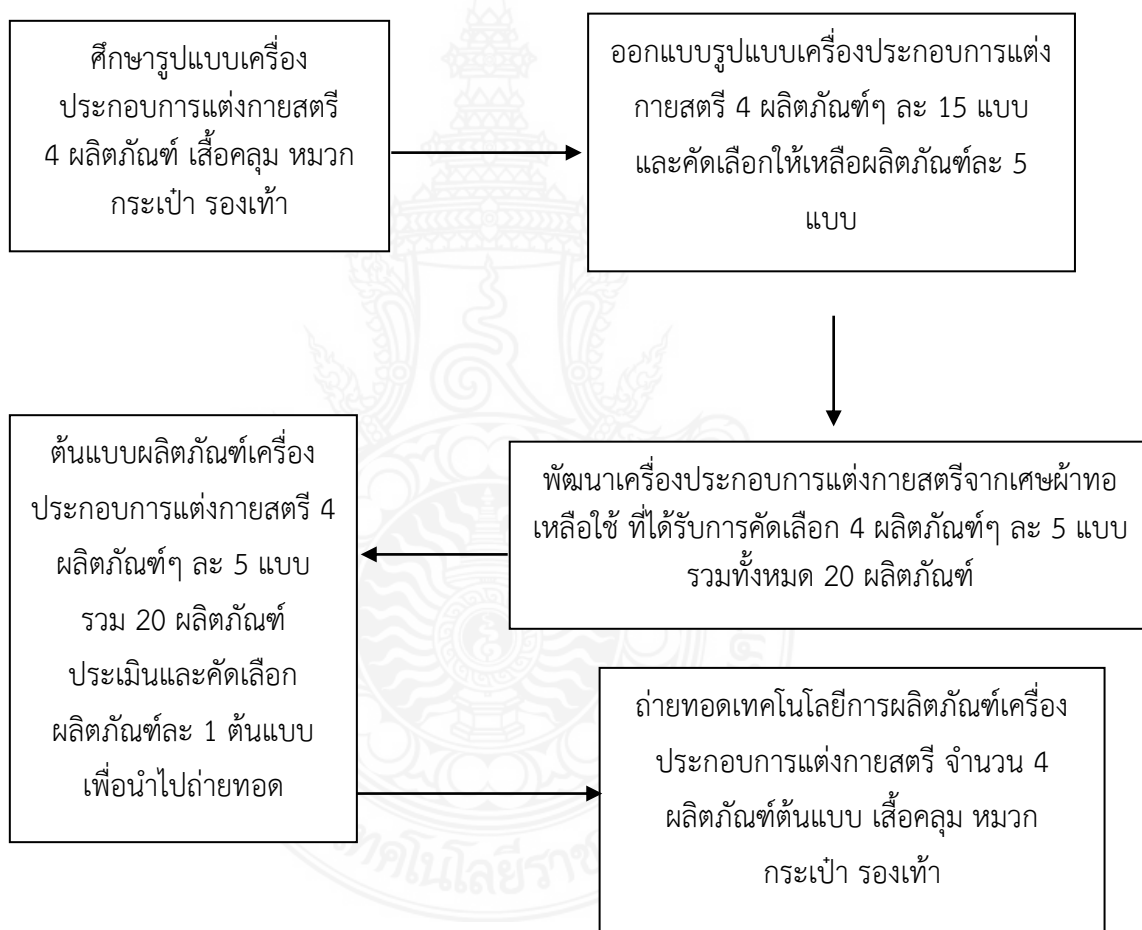
1.4.3 สถานที่ทำการทดลอง

1.4.3.1 คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร 168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวรราชพยาบาล เขตดุสิต กทม. 10300

1.4.3.2 พื้นที่ของชุมชน การเก็บข้อมูลพื้นที่ของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

1.4.3.2 พื้นที่ถ่ายทอดเทคโนโลยี สถานที่ฝึกอบรม: วิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

1.5 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1.6.1 ได้องค์ความรู้ในการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีให้มีเอกลักษณ์และมีรูปแบบสร้างสรรค์
- 1.6.2 ได้ผลิตภัณฑ์ต้นแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้
- 1.6.3 ผลงานวิจัยมีส่วนเพิ่มประสิทธิภาพในการสร้างมูลค่าเพิ่มให้แก่เศษผ้าเหลือใช้ในชุมชนและมีส่วนช่วยในการพัฒนาธุรกิจชุมชนให้เติบโตอย่างยั่งยืน)
- 1.6.4 ผู้สนใจในการนำไปต่อยอดเพื่อการศึกษาวิจัย

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการค้นคว้ารวบรวมเอกสารข้อมูลและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินงาน ในหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย
- 2.2 ข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี (เสื้อคลุม หมวก กระเป๋า รองเท้า)
- 2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าเหลือใช้และเศษผ้า
- 2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์
- 2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับการฝึกอบรม
- 2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

2.1.1 ประวัติความเป็นมา

ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ เดิมเป็นหมู่บ้านหนึ่งของตำบลไทยชนะศึก ต่อมาเมื่อมีประชากรเพิ่มมากขึ้น ซึ่งส่วนหนึ่งอพยพมาจากอำเภอเถิน จังหวัดลำปาง จึงได้แยกออกมาเป็นตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ เมื่อปี พ.ศ.2529 วัฒนธรรมประเพณีจึงเป็นรูปแบบผสมผสานของคนชาวเหนือ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์อยู่ในเขตการปกครองของอำเภอทุ่งเสลี่ยม ซึ่งประกอบด้วย 8 หมู่บ้าน ได้แก่ หมู่ 1 บ้านใหม่ หมู่ 2 บ้านใหม่ หมู่ 3 บ้านใหม่ หมู่ 4 บ้านสามหลัง หมู่ 5 บ้านสามหลัง หมู่ 6 บ้านสามหลัง หมู่ 7 บ้านสามหลัง หมู่ 8 บ้านใหม่ไทยเจริญ

กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า เป็นกลุ่มวิสาหกิจชุมชนในอำเภอทุ่งเสลี่ยมที่มีศักยภาพของกลุ่มสมาชิกคนพิการเพื่อสร้างคุณภาพชีวิตของผู้พิการ โดย นางพรพรรณ มาดี เป็นหัวหน้ากลุ่มวิสาหกิจชุมชน ได้จัดตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2529 ด้วยจำนวนสมาชิก 15 คน และได้เพิ่มจำนวนสมาชิกเป็น 30 คน ซึ่งได้รับความอนุเคราะห์จากหน่วยงานภาครัฐในการสนับสนุนเงินทุนและการอบรมความรู้ในด้านการตัดเย็บ จากกรมส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์โดยวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งกลุ่มสืบเนื่องจากสมาชิกคนพิการมีฐานะยากจน

ตงานเนื่องจากนายจ้างส่วนใหญ่มักคิดว่าคนพิการไม่สามารถทำงานได้ ทำให้ขาดรายได้ คุณภาพชีวิต และครอบครัวตกต่ำ การจัดตั้งกลุ่มการทำงานจึงเป็นการเปิดโอกาสให้คนพิการในพื้นที่ได้แสดงออกถึง ทักษะ ความรู้ ความสามารถ ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงาน ส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคน พิการโดยการสร้างความมั่นคงทางรายได้ ใช้ความสามารถและพึ่งพาตนเองแบ่งเบาภาระของครอบครัว และสังคมเป็นสิ่งที่คนพิการต้องการเป็นอันดับแรก ปัจจุบันวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จาก ผ้า ตั้งอยู่บ้านเลขที่ 172 ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย สินค้าที่ผลิตเป็น ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอมือ ผ้าฝ้ายและผ้าทอพื้นเมืองที่กลุ่มสมาชิกคนพิการได้ผลิตและจำหน่ายทางหน้าร้าน สั่งสินค้าทางเว็บไซต์ โดยใช้ชื่อเพจ facebook ว่า “พรรษร ผลิตภัณฑ์ งานฝีมือจากผู้พิการ” สินค้าที่ผลิต และจำหน่าย อาทิเช่น พวงกุญแจจากผ้า กระเป๋า ดอกไม้ประดิษฐ์ ของที่ระลึกและของชำร่วย ตุ๊กตา ของ ตกแต่งบ้าน เป็นต้น (พรรษร , 2561: สัมภาษณ์) ซึ่งกลุ่มได้รับการขึ้นทะเบียน OTOP ประเภทงาน กระเป๋าและงานประดิษฐ์จากผ้า จังหวัดสุโขทัย ระดับ 4 ดาว เมื่อปี พ.ศ. 2559 และได้รับใบรับรอง มาตรฐานผลิตภัณฑ์ชุมชน (มผช.) เลขที่ใบรับรอง 23-5/417 ชื่อผลิตภัณฑ์ (มผช.) กระเป๋าผ้า 417/2558 เมื่อวันที่ 1 กันยายน 2560 โดยสำนักงานอุตสาหกรรม จังหวัดสุโขทัย จากสภาพการบริหารงานของกลุ่ม ปัจจุบันยังต้องการการพัฒนาในหลายๆ ด้านเพื่อพัฒนาให้สมาชิกกลุ่มมีทักษะความเชี่ยวชาญในด้าน ศิลปะประดิษฐ์ เทคนิคการตัดเย็บ ความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบผลิตภัณฑ์ให้แสดงถึงเอกลักษณ์ ของท้องถิ่น จังหวัดสุโขทัย เช่น ผ้าท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรม เป็นต้น รวมถึงการใช้เทคโนโลยีในการพัฒนา ผลิตภัณฑ์ให้มีมูลค่า สนองความต้องการของกลุ่มลูกค้านักท่องเที่ยว

2.2 ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเครื่องประกอบการแต่งกาย

(จารุพรรณ ,2543) กล่าวไว้ว่า เครื่องประดับร่างกายมนุษย์เป็นสัญลักษณ์ที่แสดงถึงฐานะใน สังคมและความพึงพอใจของผู้ใช้เป็นประติมากรรม ซึ่งแฝงอยู่กับศิลปกรรมอื่น ๆ เป็นเครื่องประดับ ตกแต่งศิลปะสถานและศิลปวัตถุให้เกิดคุณค่าความงามทั้งทางกายและจิตใจ “เครื่องประดับ” อาจจำแนก ออกเป็น 2 ประเภท ใหญ่ คือ เครื่องประดับพวกอัญมณีและเครื่องตกแต่งทำด้วยผ้าหรือของใช้ในการแต่ง กาย เช่น ถูมือหรือกระเป๋า รวมเรียกว่า Accessories ไม่ว่าจะเป็เครื่องประดับของบุรุษหรือสตรี ล้วน แล้วแต่เป็นสิ่งที่ช่วยเสริมสร้างให้บุคลิกภาพของผู้สวมใส่ดูดีหรือน่ามอง มีเสน่ห์ น่าเลื่อมใส หรือน่าคบหา สมาคมด้วย ช่วยเสริมสร้างความเชื่อมั่นในภาพลักษณ์ของคุณมากขึ้น เครื่องประดับเสริมแต่งรูปร่าง ภายนอกให้ผู้สวมใส่ดู “ดี” ได้ มีเสน่ห์แก่ผู้ที่พบเห็น เครื่องประดับทำให้สตรีดูสวย ดูสง่า ในชุดที่สวมใส่ ความมั่นใจในตัวเองจะเกิดขึ้น จากความรักตัวเองอยากให้ตัวเองสวยหรือภาคภูมิใจในตัวเองเครื่องประดับ ไม่จำเป็นต้องชิ้นใหญ่ ไม่จำเป็นต้องมีราคาแพง แต่ความเหมาะสม และความพอดีในการเลือก เครื่องประดับ มีความสำคัญมากกว่าราคาเสียอีก ในปัจจุบันเครื่องประดับ นอกจากจะเป็นของตกแต่งที่ ทำให้ร่างกายสวยงามแล้ว เครื่องประดับยังสามารถเป็นสิ่งที่คอยรักษาโรคร้ายไข้เจ็บได้ โดยดูอย่างพวก หินที่คอยรักษาโรค นี้ก็มีกันมานาน และก็นำมาดัดแปลงเป็นเครื่องประดับที่ทำให้สวมใส่ได้ง่ายขึ้น เช่น พวกสร้อยคอแพชั่น แหวนแพชั่น หรือจะเป็น ต่างหู แพชั่น เป็นต้น พวกนี้ก็สามารถนำมาสวมใส่ได้ โดยที่

ผู้ที่ใส่ก็มีความเชื่อว่า สวมของพวกนี้จะทำให้ร่างกายแข็งแรง ไม่เจ็บไม่ไข้ แต่มันก็เป็นความเชื่อส่วนบุคคลเท่านั้นและยังมีความเชื่อในเรื่องของการเสริมดวง เสริมมงคล เสริมบารมี เสริมงาน ขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของเครื่องประดับประเภทนั้น ๆ

ศิลปะการแต่งกาย หรือศาสตร์แห่งการแต่งตัวของมนุษย์ เพื่อให้เกิดความงดงามอย่างเหมาะสมลงตัว การแต่งตัวหรือการแต่งกายตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า ทุกอย่างที่น่ามาสวมใส่ ปกคลุมหรือประดับตกแต่งร่างกาย บางครั้งการแต่งกายกระทำเพื่อให้เกียรติแก่บุคคล และสถานที่อีกทั้งยังเป็นการแสดงความนับถือในตนเองด้วย เมื่อตัวเรามีความรู้สึกว่าแต่งกายเรียบร้อย ถูกต้องเหมาะสมกับบุคลิกภาพ สภาพการณ์และกิจกรรมที่กระทำ ก็จะสร้างความมั่นใจในตนเองมากยิ่งขึ้น

2.2.1 ความหมายของการแต่งกาย

การแต่งกาย หมายถึง การตกแต่งร่างกายด้วยเสื้อผ้า และเครื่องประดับทุกอย่างตั้งแต่ศีรษะ จรดเท้า หากรู้จักเลือกเครื่องแต่งกายที่เหมาะสมกับตนเอง จะทำให้มีบุคลิกภาพที่ดี นอกจากต้องแต่งกายให้เหมาะสมกับตนเองแล้ว ต้องเหมาะสมกับกาลละ คือเหมาะสมกับเวลากลางวัน กลางคืน งานโอกาสต่าง ๆ และเหมาะสมกับเทศะคือเหมาะสมกับสถานที่ เช่น สถานที่ราชการ โรงเรียน สถานที่ท่องเที่ยว โรงภาพยนตร์ ห้างสรรพสินค้า เป็นต้น

2.2.2 ความสำคัญของการแต่งกาย

การแต่งกายนอกจากจะมีวัตถุประสงค์เพื่อความสวยงาม เพื่อเสริมสร้างบุคลิกภาพ และช่วยสร้างความประทับใจให้เกิดแก่ผู้พบเห็นแล้ว การแต่งกายที่ดีนั้นยังเป็นสิ่งแรกที่จะสร้างความพอใจ ความสนใจ ความเชื่อถือ ความศรัทธาและความไว้วางใจให้แก่ผู้พบเห็นได้ ดังนั้น การแต่งกายจึงมีความสำคัญดังนี้

1) เพื่อป้องกันอันตรายจากสภาพแวดล้อม การสวมใส่เสื้อผ้าให้เหมาะสมกับสภาพอากาศ ได้แก่ อากาศร้อน อากาศหนาว ลักษณะการประกอบอาชีพ โดยเฉพาะผู้ที่ทำงานประเภทต่าง ๆ อาจเกิดอันตรายได้ระหว่างการปฏิบัติงาน ได้แก่ ชุดป้องกันของพนักงานดับเพลิง เครื่องแบบของข้าราชการ ทหาร ตำรวจ เป็นต้น

2) เพื่อบ่งบอกถึงเชื้อชาติ วัฒนธรรมและขนบธรรมเนียมเมื่อมนุษย์มีสติปัญญามากยิ่งขึ้น มีการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มชนและจากการอยู่ร่วมกันเป็นหมู่คณะ จึงจำเป็นต้องมีระเบียบและกฎเกณฑ์ในอันที่จะอยู่ร่วมกันอย่างสงบสุขโดยไม่มีการรุกรานซึ่งกันและกัน จากการศึกษาที่กระทำสืบต่อกันมาในที่สุดได้กลายมาเป็นขนบธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมขึ้นในสมัยโบราณ เมื่อมีการเฉลิมฉลองประเพณีสำคัญต่าง ๆ เช่น การเกิด การตายการเก็บเกี่ยวพืชผล หรือเริ่มมีการสังคมกับกลุ่มอื่น ๆ ก็จะมีการประดับหรือตกแต่งร่างกายให้เกิดความสวยงามด้วยเครื่องประดับต่าง ๆ เช่น ขนนก หนังกสัตว์ หรือทาสีตามร่างกาย มีการสักหรือเจาะบางครั้งก็วาดลวดลายตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย เพื่อแสดงฐานะหรือตำแหน่งซึ่งในปัจจุบันก็ยังมีหลงเหลืออยู่ ส่วนใหญ่ก็จะเป็นชาวพื้นเมืองของประเทศต่าง ๆ

3) เพื่อแสดงสถานะทางสังคมสถานะภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของมนุษย์ แต่ละบุคคลย่อมไม่เหมือนกันจึงทำให้เกิดการแต่งกายที่แตกต่างกันออกไป สังคมทั่วไปมีหลายระดับชนชั้น มีการแบ่งแยกกันตามฐานะทางเศรษฐกิจ เช่น ชนชั้นระดับเจ้านาย ชาวบ้าน และกรรมกรการแต่งกายสามารถบอกได้ถึงสถานภาพทางสังคมของผู้สวมใส่ได้อีกด้วย เช่น ระดับการศึกษา ฐานะความเป็นอยู่

4) เพื่อบ่งบอกถึงอุปนิสัยของผู้แต่งการแต่งกายสามารถบ่งบอกอุปนิสัยของผู้แต่งกาย ได้ว่ามีลักษณะอย่างไร เช่น มีความประณีตการรักสวยรักงาม ความเป็นคนพิถีพิถัน รู้จักกาลเทศะ เป็นต้น

2.2.3 หลักสำคัญในการแต่งกาย

1) ความสะอาด (Clean) ความสะอาดของเครื่องแต่งกายมีส่วนสำคัญในการเสริมสร้างบุคลิกภาพอย่างมาก หากบุคคลที่แต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีราคาแพง แต่ขาดความสะอาด ทำให้ดูหมดคุณค่าและเป็นการทำลายบุคลิกภาพและความน่าเชื่อถือลง ดังนั้นทุกคนจึงควรให้ความสำคัญกับการรักษาความสะอาด ของเสื้อผ้า พร้อมทั้งทะนุถนอมเนื้อผ้าให้อยู่ในสภาพดีอยู่เสมอ

2) ความสุภาพเรียบร้อย (Polite) ความสุภาพเรียบร้อยในการแต่งกาย ควรเริ่มตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า เช่น ทรงผม สวม เสื้อผ้า ได้แก่ สี แบบ ขนาด รองเท้า การเลือกเครื่องประดับ กระเป๋าถือ ควรเลือกให้เหมาะสมกับตนเอง ไม่ควรตามแฟชั่น

3) ความถูกต้องตามโอกาสและกาลเทศะ (Be temperate) การแต่งกายให้เหมาะสมกับโอกาส และกาลเทศะเป็นการให้เกียรติตนเอง และผู้อื่น ช่วยให้เกิดความมั่นใจในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ แต่ไม่ว่าจะเป็นโอกาสใดก็ตาม ผู้แต่งควรมีพื้นฐานที่ความสุภาพเรียบร้อย ในการแต่งกายเป็นหลัก ซึ่งหมายถึงทั้งหมดตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ดังนั้นผู้สวมใส่จึงควรพิจารณาว่าตนเองจะไปทำอะไร ที่ไหน อย่างไร เพื่อเลือกเสื้อผ้า ให้เหมาะสมกับโอกาส

4) ความเหมาะสมกับอาชีพ (Appropriate to the profession) การแต่งกายให้เหมาะสมกับอาชีพเป็นสิ่งที่ควรคำนึงถึงอย่างยิ่ง เพราะบางอาชีพเป็นอาชีพที่เสี่ยงกับอันตรายจึงมีชุดเฉพาะที่ใส่ในการปฏิบัติงาน เช่น พนักงานดับเพลิง พนักงานไฟฟ้า หรือบางอาชีพต้องการความน่าเชื่อถือก็ควรเลือกเสื้อผ้า ให้เหมาะสมเพื่อเป็นการเสริมสร้างบุคลิกภาพ เช่น ครู แพทย์ พนักงานธนาคาร เป็นต้น

5) ความเหมาะสมกับวัย (Age appropriate) การแต่งกายนั้น ผู้แต่งกายควรคำนึงถึงความเหมาะสมกับอายุเป็นองค์ประกอบ ดังนี้

5.1 วัยเด็ก เสื้อผ้าควรจะมีสีสันสดใส รูปแบบน่ารัก มีลายการ์ตูน

5.2 วัยรุ่น เสื้อผ้าควรมีสีสันอ่อน ๆ แบบของเสื้อผ้าเป็นไปตามลักษณะรูปร่างและความชอบของแต่ละคน ไม่ควรสวมเสื้อผ้าที่เปิดเผย หรือรัดรูปจนเกินไป โดยเฉพาะเสื้อหรือกางเกงที่รัดรูปมาก ๆ อาจเกิดผลเสียต่อสุขภาพได้ ไม่ควรใส่เสื้อผ้าที่มีราคาแพงเกินความจำเป็น และไม่ควรรีดเครื่องประดับที่ดูหรูหรา ซึ่งนอกจากดูไม่เหมาะสมกับวัยแล้ว ยังอาจเป็นอันตรายต่อตนเองอีกด้วย

สำหรับรองเท้าควรเป็นรองเท้าที่สวมใส่สบาย สะดวก คล่องตัว เหมาะกับกิจกรรม และไม่ควรรื้อรองเท้าที่แพงเกินไป เนื่องจากในวัยรุ่นเป็นวัยที่มีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างรวดเร็ว

5.3 วัยผู้ใหญ่ เสื้อผ้าที่เหมาะสมกับวัยผู้ใหญ่ควรมีสีสุภาพเรียบร้อย เพื่อให้ดูสง่างาม เหมาะสมกับวัยและบุคลิกภาพของตนเอง

6) ความเหมาะสมกับรูปร่าง (The shape) ศิลปะการแต่งกายที่ช่วยส่งเสริมบุคลิกภาพและภาพลักษณ์ได้เป็นอย่างดี คือการแต่งกายให้เหมาะสมกับรูปร่างและสัดส่วนของตน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เสื้อผ้าที่แต่งช่วยอำพรางจุดบกพร่องของรูปร่าง พร้อมทั้งส่งเสริมจุดเด่นของรูปร่างทำให้เกิดความเหมาะสม สวยงามอย่างลงตัว

2.2.4 เสื้อคลุม เป็นเครื่องแต่งกาย ที่ปลายชุดมีความยาวราวท่อน ไว้สำหรับสวมใส่ก่อนบนโดยปกติแล้วจะมีแขนเสื้อ เสื้อคลุมโดยทั่วไปมีน้ำหนักเบา และสวมใส่พอดีตัว มากกว่าเสื้อนอก เสื้อคลุมบางชุดออกแบบให้ดูทันสมัย ขณะที่เครื่องแต่งกายอื่นไว้เพียงสวมใส่ เสื้อคลุมทั้งประเภทเข้ารูปและไม่เข้ารูป ตัวสั้นและตัวยาว ขึ้นอยู่กับโอกาสที่สวมใส่

ภาพที่ 2.1 เสื้อคลุมสตรีแบบสั้น

ที่มา : <https://www.google.co.th/search?q>

ภาพที่ 2.2 เสื้อคลุมสตรีแบบยาว

ที่มา : <https://www.google.co.th/search?q>

2.2.5 หมวกสตรี ไม่เพียงเป็นเครื่องประดับศีรษะเพื่อความสวยงาม แต่หมวกยังมีประโยชน์สารพัด และยังเป็นส่วนหนึ่งของการแต่งกายที่บอกถึงฐานะ รวมถึงรสนิยมของผู้สวมใส่ สำหรับบางคนหมวกอาจเป็นแค่อุปกรณ์กันแดดหรือเอาไว้เพิ่มสีสันการแต่งตัว แต่ในบางประเทศบางวัฒนธรรมอย่าง เช่น ประเทศไทยหรืออังกฤษ หมวกเป็นมากกว่าแค่เครื่องประดับศีรษะ เพราะบอกได้ทั้งฐานะทางสังคม และสะท้อนการใช้ชีวิต

ทุกครั้งที่มีการพิธีสำคัญ สตรีอังกฤษทุกคนจะต้องสวมหมวกเป็นธรรมเนียมปฏิบัติที่สืบทอดมายาวนาน สะท้อนว่า หมวกเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมอังกฤษ หมวกแพร่หลายในสังคมไทยในฐานะเป็น 1 ในเครื่องแสดงความเป็นอารยะ ตามนโยบายรัฐนิยมของจอมพล ป.พิบูลสงคราม มีร้านทำหมวกเกิดขึ้นมากมาย ส่วนใหญ่จำหน่ายหมวกที่สั่งตรงจากอังกฤษ อิตาลี และสหรัฐ โดยหมวกจากอังกฤษถือว่ามีคุณภาพดีที่สุดใน รูปทรงหลากหลาย และแตกต่างด้วยคุณภาพทำให้หมวกเป็นอีกสิ่งที่ยกฐานะทางสังคมของผู้สวมใส่ มากไปกว่าความสวยงาม คือประโยชน์สารพัดจากหมวก และยังเป็นส่วนหนึ่งของการแต่งกายในหลายวัฒนธรรมที่บอกถึงฐานะ และรสนิยมของผู้สวมใส่

ภาพที่ 2.3 รูปแบบหมวกสตรี

ที่มา : <https://www.google.co.th/search?q>

2.2.6 กระเป๋า Handbag หรือกระเป๋าถือ เป็นเอกลักษณ์ของผู้หญิง หรือเรียกได้ว่าเป็นอาวุธ (ของใช้) คู่กายสุภาพสตรีแทบจะทุกคนเลยก็ว่าได้ เรียกได้ว่าเป็นกระเป๋าที่เห็นกันได้ทั่วไปซึ่งมีหลากหลายแบบหลากหลายสไตล์ ในประเทศไทยเองนั้นอาจจะไม่เป็นที่นิยมมากนักเนื่องด้วยกระเป๋าถือประเภท Handbag มีขนาดที่ค่อนข้างใหญ่

ภาพที่ 2.4 กระเป๋า

ที่มา : <http://th.jewelpelle.com/>

2.2.7 รองเท้า คือ เครื่องใช้ประจำวัน ที่มนุษย์ประดิษฐ์ขึ้นมาเพื่อใช้กับเท้า เพื่อปกป้องและป้องกันการเจ็บเท้าจากการเดินหรือการวิ่ง รองเท้ามีหลายประเภทตามวัสดุ การผลิต และประโยชน์การใช้งาน เช่น รองเท้าแตะ รองเท้าผ้าใบ รองเท้าฟองน้ำ เป็นต้น

ภาพที่ 2.5 รองเท้า

ที่มา : <http://th.jewelpelle.com/>

2.3 ข้อมูลเกี่ยวกับผ้าเหลือใช้และเศษผ้า

2.3.1 ความสำคัญของผ้า ผ้าเป็นปัจจัยในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพราะผ้าเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ นอกเหนือจากอาหาร ที่อยู่อาศัย และยารักษาโรค เพื่อใช้ปกปิดร่างกายและกันความหนาวเย็น ผ้าจึงนับเป็นปัจจัยที่สำคัญของการดำรงชีวิตตั้งแต่โบราณกาล เพราะนอกจากผ้าจะใช้เป็นเครื่องนุ่งห่มแล้ว ยังใช้ประกอบพิธีต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับชีวิตและงานนักขัตฤกษ์ เช่น งานแต่งงาน งานศพ งานเข้าพรรษา และงานแห่ผ้าขึ้นธาตุ เป็นต้น ในสังคมเกษตรกรรมแต่บรรพการสืบมา ทุกครัวเรือนจะมีการทำผ้าเพื่อใช้สอยกันภายในครอบครัว และมีการถ่ายทอดกรรมวิธีให้แก่บุตรหลาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นเพศหญิงแม่และยายมักเป็นผู้รับหน้าที่อบรมและถ่ายทอดวิธีการ และประสบการณ์ในการทอผ้าแก่ลูกหลาน จนกลายเป็นภูมิปัญญาท้องถิ่นที่รับการถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง และปัจจุบันผ้าก็ยังคงมีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของชาวนครอยู่เช่นเดิม (จุฑา, 2554) ผ้าเป็นผลิตภัณฑ์หัตถกรรมไทยที่บ่งบอกถึงความรุ่งเรืองของวัฒนธรรมประจำชาติ และความคิดสร้างสรรค์ของคนในชาติ ในการรู้จักทำเครื่องนุ่งห่มและผลิตภัณฑ์ใช้สอยในชีวิตประจำวันของคนไทย การทอผ้าสำหรับบุคคลนั้นมี 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1) ผ้าทอสำหรับประชาชนทั่วไป ซึ่งมีทั้งผ้าที่ใช้สอยในชีวิตประจำวัน และผ้าที่ใช้ในโอกาสพิเศษ เกี่ยวเนื่องกับความเชื่อขนบธรรมเนียมประเพณี เช่น ผ้านุ่งสำหรับงานบุญ งานเทศกาล

2) ผ้าสำหรับพระสงฆ์และเครื่องใช้ในทางพระพุทธศาสนา ผ้าไทยมีหลายรูปแบบ และมีเอกลักษณ์เฉพาะถิ่นในแต่ละภูมิภาคซึ่งมีวิวัฒนาการ ความเป็นมาหลายยุคด้วยกัน

2.3.2 ความหมายของเศษผ้า (Fabric waste) คือ ผ้าที่เหลือจากการตัดเสื้อผ้า หรือ เครื่องใช้อื่น ๆ ซึ่งมีขนาดต่าง ๆ กัน เช่น เล็ก ใหญ่ กว้าง ยาว มีสีแตกต่างกัน เช่น สีพื้น มีดอก มี ลวดลายต่าง ๆ มีทั้งใยธรรมชาติและใยสังเคราะห์ ซึ่งเราควรคัดเลือกประเภทของเศษผ้าแล้วแบ่งไว้เป็น พวก ๆ เพื่อสะดวกในการนำมาใช้ ตามราชกิจจานุเบกษา เล่ม 123 ตอนพิเศษ 11 ง ในประกาศ กระทรวงอุตสาหกรรม เรื่อง การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว พ.ศ. ๒๕๔๘ ได้ให้คำจำกัดความ ดังนี้ สิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้วจากอุตสาหกรรมเครื่องหนัง ขนสัตว์ และอุตสาหกรรมสิ่งทอ (กระทรวงอุตสาหกรรม, 2548) ซึ่งแหล่งกำเนิดของมูลฝอย (waste) ที่เป็นวัสดุสิ่งทอได้จากแหล่งต่าง ๆ อาทิ ย่านที่พักอาศัย (Residential area) ย่านพาณิชยกรรม (Commercial area) ย่าน อุตสาหกรรม (Industrial area) และย่านเกษตรกรรม (Agricultural area) ซึ่งหมายถึง สิ่งทอต่าง ๆ ที่ทำมาจาก เส้นใยธรรมชาติและเส้นใยสังเคราะห์ เช่น ผ้าฝ้าย ลินิน ผ้าไนลอน ตัวอย่างเช่น ด้าย เสื้อผ้า ผ้าเช็ดมือ ถุงเท้า และรวมถึงวัสดุหรือผลิตภัณฑ์ที่ทำมาจากหนัง ตัวอย่างเช่น เครื่องหนัง รองเท้า กระเป๋าหนัง อุตสาหกรรมสิ่งทอทั้ง 6 ประเภท ได้แก่ อุตสาหกรรมผลิตเส้นใยอุตสาหกรรมปั่นด้าย อุตสาหกรรมทอผ้า อุตสาหกรรมถักผ้า อุตสาหกรรมฟอก ย้อม พิมพ์ และตกแต่งสำเร็จ และ อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป ซึ่งอุตสาหกรรมแต่ละประเภทก่อให้เกิดปัญหามลพิษที่มีระดับความ รุนแรงแตกต่างกัน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกระบวนการผลิตและวัตถุดิบที่ใช้แต่ละประเภท กล่าวคือ หากเป็น อุตสาหกรรมผลิตเส้นใยจะก่อให้เกิดปัญหาด้านสารเคมีและกลิ่นเหม็นเป็นสำคัญ ในขณะที่อุตสาหกรรม ทอผ้าจะก่อให้เกิดปัญหาด้านเสียงและอากาศ ส่วนอุตสาหกรรมผลิตเสื้อผ้าสำเร็จรูปจะก่อให้เกิดปัญหา กากของเสีย เช่น เศษผ้า เศษด้าย แกนกระดาษ เป็นต้น (สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย, 2539)

2.3.3 การคัดเลือกเศษผ้า มีวิธีการ ดังนี้

1) การเลือกเศษผ้าตามลายผ้า การรู้จักพิจารณาเลือกลายผ้าเพื่อนำไปใช้ในการ ออกแบบเครื่องแต่งกาย ให้แลดูเป็นแฟชั่นขั้นสูงนั้น เป็นทฤษฎีที่ค่อนข้างลึกซึ้งและเป็นปัญหามาก สำหรับนักออกแบบหน้าใหม่ที่จะทำความเข้าใจ อย่างไรก็ตามหากนักออกแบบหน้าใหม่มีความพยายาม ฝึกฝนและเรียนรู้เกี่ยวกับผ้าอย่างแท้จริง ก็จะสามารถเลือกใช้ผ้าได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง และเหมาะสม กับบุคคล โอกาส และสถานที่ได้ ลักษณะของลายผ้าแบ่งได้เป็น 5 ประเภท ดังนี้

1.1) ผ้าพื้น (Plain Fabric) ผ้าพื้นเป็นผ้าที่ไม่มีลวดลายใดๆ เป็นผ้าสี ที่มีลักษณะพื้นผิวแตกต่างกันไป บางประเภทลื่นเป็นมัน บางประเภทหยาบกร้าน บางประเภทนุ่มน่า สวมใส่ บางประเภทบางเบา บางประเภทหนาหนัก ผ้าพื้นจึงจำเป็นต้องใช้ฝีมือในการตัดเย็บค่อนข้าง สูงและต้องพิถีพิถันเป็นพิเศษ ถ้าตัดเย็บไม่ดี จะทำให้เครื่องแต่งกายนั้นหมดคุณค่า หากตัดเย็บประณีต ย่อมแลดูสวยงาม โดยไม่ต้องใช้วัสดุใดมาตกแต่งบนตัวเสื้อ

1.2) ผ้าลายเรขาคณิต (Geometric Patterns) ผ้าลายเรขาคณิต หมายถึง ผ้าซึ่งมีลายที่เกิดจากการใช้เส้นประกอบขึ้นเป็นรูปเหลี่ยม วงกลม วงรี เส้นตรง เส้นโค้ง เส้นตัดกัน เป็นต้น มาจัดเป็นองค์ประกอบให้แลดูสวยงามและกำหนดสีสันทันลงไปให้เกิดความกลมกลืนหรือขัดแย้งกัน ผ้าลายเรขาคณิตมีทั้งลายเล็ก ลายใหญ่ หลายสี หลายขนาด ประเภทลายเรขาคณิต ผ้าลายเรขาคณิตมี 2 ประเภท ดังนี้

1.2.1) ประเภทลายในโครงสร้างของผ้า ผ้าประเภทนี้เกิดจากการทอหรือถักให้กลายเป็นลายเรขาคณิตในโครงสร้างของผ้า ซึ่งการเกิดลายชนิดนี้จะต้องทำขึ้นพร้อม ๆ กับการทอผ้าผืนนั้น ๆ โดยมากมักจะเป็นผ้าเนื้อหนา เหมาะที่จะนำไปตัดเสื้อผ้าสำหรับฤดูหนาว โดยนิยมตัดเป็นชุดสูทของผู้ชายเนื่องจากลายผ้าชนิดนี้มีจุดเด่นในตัวของมันเอง นักออกแบบจึงต้องเพิ่มความระมัดระวังมากขึ้นในการออกแบบ โดยต้องคิดวางแผนให้ดีกว่าก่อนที่จะลงมือตัดเย็บจริง

1.2.2) ประเภทพิมพ์ลายลงบนเนื้อผ้า ผ้าประเภทนี้เกิดจากการที่นักออกแบบทำการออกแบบลายแล้วพิมพ์ลงบนเนื้อผ้า ภายหลังจากที่ผ้าได้รับการทอหรือถักสำเร็จแล้ว ผ้ากลายเป็นลายนอกโครงสร้างของผ้า ลายนอกโครงสร้างนี้เมื่อใช้นานไปอาจเสื่อมลงหรือสีจางหาย กลายเป็นผ้าพื้นธรรมดาไม่ทนทานเหมือนผ้าที่มีลายในโครงสร้าง

1.3) ผ้าลายธรรมชาติ (Naturalistic Patterns) ผ้าลายธรรมชาติเป็นผ้าที่นักออกแบบได้รับแรงบันดาลใจมาจากสิ่งที่มีอยู่แล้วในธรรมชาติ เช่น พืช สัตว์ คน สิ่งแวดล้อม ฯลฯ โดยผ้าลายธรรมชาติที่มีลวดลายซึ่งได้แนวคิดมาจากส่วนต่าง ๆ เช่น ดอก ใบ ผล จะเรียกว่า “ลายดอกไม้” (Floral) ส่วนผ้าลายธรรมชาติที่มีลวดลายซึ่งได้แนวคิดมาจากสัตว์ประเภทจะเรียกว่า “ลายสัตว์” (Animate)

1.4) ผ้าลายรวม (Conventional Pattern) ผ้าลายรวมลายเรขาคณิตกับลายธรรมชาติไว้ในผืนเดียวกันแลดูมีเสน่ห์แปลกตา ผ้าลายรวมเกิดได้ 2 วิธี คือ เกิดจากการทอมนุษย์มีความคิดสร้างสรรค์ไม่หยุดนิ่ง จึงผลิตผ้าไหมยกดอก (Brocade) ขึ้น ซึ่งมีลักษณะเป็นลายธรรมชาติ “ลายดอกไม้” อยู่ในลายเรขาคณิตรูปสี่เหลี่ยมขนมเปียกปูน และต่อมาได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้เกิดผ้าลายรวมอื่น ๆ และยังสามารถเกิดจากการพิมพ์ ในการพิมพ์นั้น จะใช้บล็อก (Block) ไม้แกะด้วยมือและพิมพ์ด้วยมือเป็นลายผ้าชนิดลายรวมลายที่เกิดจากการพิมพ์เป็นลายที่แปลกตาสนองความต้องการที่แตกต่างกันไปของมนุษย์ ผ้าพิมพ์ด้วยบล็อกจะดูดีและแปลกตากว่าผ้าที่พิมพ์ด้วยลูกกลิ้ง เพราะรอยต่อระหว่างลายของบล็อกย่อมไม่ตรงกันทุกชิ้น

1.5) ผ้าลายจุด (Dots and Spots) ผ้าลายจุดเป็นผ้าที่ให้ความรู้สึกแข็งกระด้างมากที่สุดบรรดาผ้าทั้งหมด แต่ในขณะที่เดียวกันลายจุดกลับให้ความรู้สึก ราวเรียงเบิกบานและอ่อนเยาว์ได้ด้วย การที่นักออกแบบเครื่องแต่งกายนำผ้าลายจุดมาใช้ในการออกแบบจึงควรศึกษาถึงลักษณะพิเศษของผ้าลายจุดและวิธีการนำผ้าลายจุดมาใช้ให้เหมาะสม ดังนี้

1.5.1) ผ้าลายจุดกลม เนื้อผ้าบาง ประเภทผ้าปานจะให้ความรู้สึกอ่อนหวาน สง่างามอยู่ในตัว เหมาะสำหรับนำมาออกแบบเครื่องแต่งการประเภทกระโปรง ชุดที่แลดูโก้

เช่น ชุดราตรี แต่ผ้าปานนั้นมีจุดหลาย ๆ สี แม้ว่าจุดนั้น ๆ จะเป็นจุดอ่อนทั้งหมดก็ตาม ก็ยังไม่เหมาะสมที่จะนำมาตัดชุดราตรี ควรนำไปตัดชุดกลางวันจะดีกว่า เพราะจุดหลาย ๆ สีมักนิยมใช้ตาชั่งในตลาดเสื้อผ้าทั่ว ๆ ไปในทุกระดับราคา สำหรับผ้าลายจุดเรขาคณิต (Geometric Spot) ซึ่งลักษณะของจุดจะไม่กลม แต่จะเป็นเหลี่ยมเป็นมุม มักจะได้รับความนิยมน้อยกว่าผ้าลายจุดกลม ๆ และส่วนใหญ่ก็นิยมนำไปใช้ในการออกแบบเสื้อประเภทลำลอง

1.5.2) การนำผ้าลายจุดมาใช้เป็นจำนวนมาก ๆ จะดูไม่สวย ควรใช้ผ้าลูกไม้มาตกแต่งบนตัวเสื้อ หรือให้ดูเรียบหรูโดยใช้ผ้าก๊วนมาตกแต่งบนตัวเสื้อ เช่น ผ้าพื้น สีกรมท่า จุดสีขาว ก็ใช้ผ้าก๊วนสีขาวหรือลูกไม้สีขาวมาตกแต่งบนตัวเสื้อตรงปกหรือแขนเสื้อ เป็นต้น โดยผ้าก๊วนหรือผ้าลูกไม้ที่นำมาตกแต่งผ้าลายจุดนั้นจะต้องเป็นสีเดียวกันกับสีของจุด

1.5.3) ผ้าลายจุดที่มีสีพื้นเป็นสีอ่อน จุดเป็นสีเข้ม ขนาดของจุดมักจะมีขนาดใหญ่ ช่องไฟมักจะอยู่ห่าง ๆ กัน แต่ถ้าสีพื้นเป็นสีเข้ม จุดเป็นสีอ่อน ขนาดของจุด มักมีขนาดเล็ก ช่องไฟมักจะถี่ ๆ ใกล้กัน (จารุพรรณ, 2543)

2.3.4 การเลือกเสื้อผ้าตามลักษณะพื้นผิวของผ้า ลักษณะพื้นผิวของผ้า แบ่งได้เป็น 2 ลักษณะ คือ

- 1.) แบ่งตามความนุ่มและความกระด้าง สามารถแบ่งตามการใช้งานได้ 3 ชนิด ได้แก่

- 1.1) ชนิดปานกลาง เช่น ผ้าไหม นิยมใช้สำหรับเครื่องแต่งกายที่ต้องการออกแบบให้มีเส้นกรอบนอกปกติ

- 1.2) ชนิดกระด้างมาก เช่น ผ้าทาท้า

- 1.3) ชนิดอ่อนนุ่มมาก เช่น ผ้าเครป (Crepe) ซึ่งทั้งสองชนิดหลังนี้นิยมใช้สำหรับเครื่องแต่งกายที่ต้องการออกแบบให้มีเส้นกรอบนอกแบบพิเศษ เช่น เส้นกรอบนอก พองมากหรือบานมาก เป็นต้น

- 2) แบ่งตามความหนาและความบาง ผ้าบางชนิดนอกจากจะมีความหนาบางต่างกันแล้ว ยังมีพื้นผิวที่แตกต่างกันอีกด้วย เช่น ผ้าไหมเนื้อบางบางชนิดอาจมีพื้นผิวกระด้างคล้ายผ้าอแกนซ่า (Organza) แต่บางชนิดมีพื้นผิวอ่อนนุ่มคล้ายผ้าชีฟอง (Chiffon) ในขณะที่ผ้าไหมเนื้อหนาหนักบางชนิดอาจมีพื้นผิวกระด้าง บางชนิดก็อาจมีพื้นผิวนุ่มคล้ายผ้ากำมะหยี่ เป็นต้น

หลักการเลือกผ้าและสามารถนำมาใช้ในการออกแบบเครื่องกาย ให้เหมาะสมกับรูปแบบเครื่องแต่งกายที่ตนออกแบบ และสอดคล้องกับความต้องการรวมทั้งบุคลิกลักษณะของผู้สวมใส่ (จารุพรรณ, 2543)

2.4 ข้อมูลเกี่ยวกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์

การพัฒนาผลิตภัณฑ์ หมายถึง กระบวนการที่ทำให้ผลิตภัณฑ์นั้น ๆ ดีขึ้น โดยการเพิ่มผลิตภัณฑ์ใหม่เข้าไปในสายผลิตภัณฑ์เดิมที่มีอยู่ การปรับปรุงผลิตภัณฑ์เดิมที่มีอยู่ และผลิตผลิตภัณฑ์

ใหม่ในสายผลิตภัณฑ์ใหม่ เพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ใหม่ที่มีลักษณะแตกต่างจากผลิตภัณฑ์เดิมที่มีอยู่ โดยสามารถสนองความต้องการเดิม หรือความต้องการใหม่ของผู้ซื้อได้

พิบูล ทีปะปาล (2547) การพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ หมายถึง การนำเสนอผลิตภัณฑ์ต่อตลาดใหม่ที่จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกฝ่ายเพื่อสร้างความพึงพอใจให้กับลูกค้า และเพื่อผลิตสินค้าให้ได้คุณภาพสูง ราคาต่ำ เพื่อสร้างความได้เปรียบทางการแข่งขัน การตัดสินใจเกี่ยวกับการพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ประกอบด้วยการค้นหาและประเมินความคิด การเลือกแนวความคิดเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ใหม่ ประกอบด้วยการค้นหาและประเมินความคิด การเลือกแนวความคิดเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ที่เชื่อว่า จะประสบความสำเร็จมากที่สุด การกำหนดโปรแกรมการตลาด การนำผลิตภัณฑ์เพื่อทดสอบตลาดรวมทั้งการแนะนำผลิตภัณฑ์

ความสำคัญของการพัฒนาผลิตภัณฑ์ (Product Development) ผลิตภัณฑ์ใหม่มีความสำคัญต่อกิจการดังนี้

1. การทดแทนผลิตภัณฑ์เก่าของกิจการนั้นคือ ผลิตภัณฑ์เดิมที่วางตลาดไปแล้ว โดยปกติจะมีอายุขัย เช่นเดียวกับสิ่งมีชีวิตอื่น ๆ ตามแนวคิดและข้อเท็จจริงในเรื่อง “วงจรชีวิตผลิตภัณฑ์” (Product Life Cycle) ดังนั้นเมื่อผลิตภัณฑ์ตัวเดิมเสื่อมความนิยมหรือกำลังจะตายไป กิจการก็จำเป็นต้องหาผลิตภัณฑ์ใหม่มาเสริมแทนที่ผลิตภัณฑ์เดิม
2. ความอยู่รอดและการเจริญเติบโตของกิจการ ทั้งนี้เพราะผลิตภัณฑ์ใหม่มีความสำคัญอย่างมากต่อความอยู่รอดและการเจริญเติบโตของกิจการนั้น ๆ กิจการใดก็ตามที่หวังพึ่งเฉพาะแต่ผลิตภัณฑ์เก่าๆ ที่เคยจำหน่ายอยู่เดิมก็คงจะต้องเลิกกิจการหรือเลิกการขายผลิตภัณฑ์นั้น
3. ผลิตภัณฑ์เป็นปัจจัยหลักที่สำคัญตัวหนึ่งในการกำหนดความสามารถในการทำกำไรได้ของกิจการนั้น ไม่ว่าจะวัดออกมาในรูปของอัตราผลตอบแทนทางด้านกำไร หรือในรูปของอัตราผลตอบแทนจากการลงทุน
4. การตอบสนองความจำเป็นและความต้องการของผู้บริโภค ในปัจจุบันความจำเป็นและความต้องการของผู้บริโภคได้เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ลักษณะของความต้อการนับวันแต่จะมีมากขึ้น และเปลี่ยนแปลงเพิ่มความสับสนยิ่งขึ้นตลอดเวลา ผู้บริโภคจึงต้องการที่จะมีผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ เข้าในตลาด เพื่อเปิดโอกาสให้มีโอกาสได้ทำการเลือกสรรได้มากขึ้น
5. ผลิตภัณฑ์ที่วางตลาดโดยทั่วๆ ไปมักจะมีอายุสั้นมาก ประกอบกับการหาแนวคิดสำหรับผลิตภัณฑ์ใหม่เป็นสิ่งที่ทำได้ยากยิ่งขึ้น โดยการลงทุนในการวิจัยและพัฒนาผลิตภัณฑ์ต้องทุ่มเงินเป็นจำนวนมาก ดังนั้นการตัดสินใจทางด้านผลิตภัณฑ์ใหม่จึงเพิ่มความสำคัญยิ่งขึ้น
6. ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการหรือเทคโนโลยีเป็นตัวเร่งที่ทำให้ผลิตภัณฑ์เดิมตายเร็วยิ่งขึ้น หากกิจการไม่อาจมองเห็นปัญหาได้ทันการณ์ และเตรียมรับมือด้วยผลิตภัณฑ์

ใหม่ที่ผ่านการศึกษาวិเคราะห์อย่างถ่องแท้แล้ว โอกาสที่จะอยู่รอดและเจริญเติบโตตามที่ต้องการ ก็จะเป็นไปได้ยาก

2.5 ข้อมูลเกี่ยวกับการฝึกอบรม

2.5.1 ความหมายของการประเมินผลการฝึกอบรม

เมื่อนักวิชาการด้านการพัฒนาบุคคลได้ประชุมระดมสมองกันเพื่อให้ความหมายของการประเมินผลการฝึกอบรม ปรากฏผล สรุปได้ว่า หมายถึง การวินิจฉัยและค้นหาคุณค่าที่ได้รับจากการฝึกอบรม ว่าการฝึกอบรมที่จัดขึ้นนั้นบรรลุวัตถุประสงค์ของหลักสูตร และโครงการหรือไม่อย่างไร อีกทั้งเปรียบเทียบผลที่ได้กับการปฏิบัติงานว่า ผู้เข้าอบรมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือไม่ หรือ กล่าวอีกนัยหนึ่ง การประเมินผลการฝึกอบรม ก็คือ การประเมินผลปฏิกิริยาต่อการฝึกอบรม การเรียนรู้และฝึกปฏิบัติ การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ในการปฏิบัติงาน และผลงานของผู้เข้ารับการอบรมนั่นเอง

ซจรงค์ดี หาญณรงค์ กล่าวว่า การประเมินผลโครงการฝึกอบรม หมายถึง "การศึกษาข้อมูลตามสภาพความเป็นจริง เพื่อประเมินดูว่าโปรแกรมฝึกอบรมที่จัดขึ้นเพื่อพัฒนาบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งนั้น ได้บรรลุผลสมความมุ่งหมายหรือไม่"

นักวิชาการของสถาบันพัฒนาข้าราชการพลเรือน สำนักงาน ก.พ. กล่าวว่า "การประเมินผลในการฝึกอบรม หมายถึง การวัดผลการฝึกอบรม แล้วนำมาวิเคราะห์และประเมินการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของ ผู้เข้ารับการฝึกอบรม"

ทอง ทองเต็ม เห็นว่าโดยสรุปแล้ว การประเมินผลการฝึกอบรม คือ "กระบวนการในการวัดผลการฝึกอบรม ว่าผู้เข้าอบรม มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ทางด้านความคิด ความรู้สึกและการกระทำ ในลักษณะใด และเพียงใด เมื่อเปรียบเทียบกับ วัตถุประสงค์ของ โครงการฝึกอบรมที่ได้กำหนดไว้"

นันทนา รวงชากร ได้ให้ความเห็นว่า การประเมินผลการฝึกอบรมในเชิงปฏิบัติน่าจะหมายถึง "กระบวนการศึกษา พฤติกรรม 3 ประการ ได้แก่ พฤติกรรมด้านความคิด (Thinking) ความรู้สึก (Feeling) และการปฏิบัติ (Acting) ของผู้ผ่าน การอบรม ว่าเปลี่ยนแปลงอย่างไร หลังจากผ่านการอบรมช่วงระยะหนึ่งๆ โดยเปรียบเทียบกับวัตถุประสงค์ของโครงการที่วางไว้"

อาชวัน วายวานนท์ และ วินิต ทรงประทุม เห็นว่า หากมองการบริหารงานฝึกอบรมในรูประบบแล้ว การประเมินผล การฝึกอบรม หมายถึง "การที่ตัวระบบเองถูกนำมาพิจารณาและประเมินเพื่อให้แน่ใจว่าเนื้อหา ลำดับ กลยุทธ์ เจ้าหน้าที่ สิ่งอำนวยความสะดวก อุปกรณ์และเอกสารเกี่ยวกับการฝึกอบรมต่างๆ ได้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ เหมาะสมกับผู้เข้าอบรม และได้ทำงานต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้จริง ๆ หรือไม่.." ส่วนการติดตามผลการอบรม หมายถึง "...การทำให้ระบบการฝึกอบรมสมบูรณ์ด้วยการ ติดตามผล ผู้สำเร็จการอบรมไปแล้ว เพื่อให้ทราบผลพิสูจน์อันแท้จริงของประสิทธิผลของระบบการฝึกอบรมและพัฒนา โดยการวัดคุณภาพ ของผลการปฏิบัติงานของผู้สำเร็จการอบรม"

จากความหมายของการประเมินผลการฝึกอบรมดังกล่าวมาแล้วข้างต้นทั้งหมด อาจสรุปได้ว่า ถึงแม้ว่าการประเมินผล การฝึกอบรมเน้นถึงการวัดประสิทธิผล ซึ่งหมายถึงการศึกษาว่าการฝึกอบรมได้ผลบรรลุถึงวัตถุประสงค์ของการฝึกอบรมเพียงใด แต่ก็ควรจะครอบคลุมถึงการตรวจสอบการประสิทธิภาพ ซึ่งหมายถึงความคุ้มค่าของการบริหารงานฝึกอบรมโดยรวมด้วยเช่นกัน

2.5.2 วัตถุประสงค์ของการประเมินผลการฝึกอบรม

ทง ทงเติม เห็นว่าโดยปกติแล้ว การประเมินผลการฝึกอบรมนั้นก็เพื่อที่ความต้องการจะทราบว่าจะ

2.5.2.1 ผู้เข้าอบรมมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางด้านความคิด อันได้แก่ ความรู้ ความเข้าใจ ความชำนาญ และความสามารถ ในการประเมิน วิเคราะห์ และสังเคราะห์เพียงใด

2.5.2.2 ผู้เข้าอบรมมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางด้านความรู้สึก เช่น ความสนใจ ทศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม ในทิศทางใด ระดับใด

2.5.2.3 ผู้เข้าอบรมมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางการประพฤติปฏิบัติ ตลอดจน ผลการปฏิบัติงานภายหลัง การฝึกอบรมอย่างไร และเพียงใด

2.5.2.4 การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวข้างต้นเป็นการเปลี่ยนแปลงซึ่งผู้รับผิดชอบการฝึกอบรมต้องการให้เปลี่ยนแปลงหรือไม่ และได้ผลดีกว่า การเปลี่ยนแปลงด้วยวิธีการอื่นหรือไม่

2.5.2.5 การเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเป็นการเปลี่ยนแปลงอย่างถาวร หรือเป็นการเปลี่ยนแปลงเพียงชั่วคราวเท่านั้น

2.5.3 ประเด็นที่ควรพิจารณาตรวจสอบในการประเมินผลการฝึกอบรม

เมื่อพิจารณาตามแผนภูมิดังกล่าวข้างต้น มีสิ่งที่ควรพิจารณาตรวจสอบในการประเมินผลโครงการฝึกอบรมดังต่อไปนี้

2.5.3.1 ปัจจัยนำเข้าของการฝึกอบรม (Inputs) - ควรตรวจสอบเกี่ยวกับ

1) การวิเคราะห์หาความจำเป็นในการฝึกอบรม
- มีการวิเคราะห์หาความจำเป็นมาก่อนหรือไม่
- ข้อมูลที่ได้ครอบคลุม และเชื่อถือได้เพียงใด มีอะไรเป็นเครื่องชี้วัด

- ความจำเป็นดังกล่าวสามารถแก้ไขได้ด้วยการฝึกอบรมหรือไม่

2) วัตถุประสงค์หลัก/วัตถุประสงค์รองของโครงการฝึกอบรม
- วัตถุประสงค์หลักของโครงการสอดคล้องกับความจำเป็นใน

การฝึกอบรมหรือไม่

- ประเมินผลได้หรือไม่
- เพียงใด
- หลักของ
- หลักของ
- เนื้อหาวิชาของ
- เหมาะสมและ
- หรือไม่
- ในการ ฝึกอบรม เพียงใด
- ควรจะจัดอุปสรรคอย่างไร
- หรือไม่
- แจ้ง
- เพียงใด
- วัตถุประสงค์หลักของโครงการเขียนในลักษณะที่สามารถจะ
 - วัตถุประสงค์ของโครงการฝึกอบรมมีส่วนสนับสนุนโครงการ
- 3) หลักสูตรและวิธีการฝึกอบรม
- หัวข้อวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรสอดคล้องกับวัตถุประสงค์โครงการหรือไม่
 - วัตถุประสงค์รายวิชาแต่ละวิชาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์โครงการหรือไม่
 - ระยะเวลาแต่ละหัวข้อเหมาะสมกับวัตถุประสงค์และวิชานั้น ๆ หรือไม่
 - เทคนิคและวิธีการฝึกอบรมที่ใช้ในแต่ละหัวข้อวิชาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์และระยะเวลาของหัวข้อวิชานั้น ๆ
 - โสตทัศนูปกรณ์เหมาะสมกับเนื้อหาระยะเวลา สถานการณ์
- 4) โครงการและกำหนดการฝึกอบรม
- การขออนุมัติโครงการล่าช้า หรือมีอุปสรรคหรือไม่ และ
 - วันเวลาที่ฝึกอบรมเหมาะสมกับหลักสูตร ทุกหมวดวิชา
 - รายละเอียดโครงการและกำหนดการฝึกอบรมที่ใช้เวียนหน่วยงาน วิทยากร และแจกผู้เข้าอบรม มีความชัดเจน

- 5) การบริหาร/เตรียมการก่อนการฝึกอบรม
- การคัดเลือกวิทยากรมีความเหมาะสมหรือไม่
 - การเชิญและประสานงานกับวิทยากรมีประสิทธิภาพหรือไม่
 - การเลือกสถานที่ฝึกอบรมมีเหตุผลอย่างไร
 - สถานที่ฝึกอบรมมีความเหมาะสมกับเนื้อหาและวิธีการ
- ฝึกอบรมหรือไม่
- การประสานงานกับเจ้าของสถานที่ฝึกอบรมมีปัญหาหรือไม่
- 6) การส่ง/คัดเลือกผู้เข้าอบรม
- ในการแจ้งเชิญส่งผู้เข้าอบรม ได้มีการให้เวลาหน่วยงานผู้
- ส่งและผู้เข้าอบรมในการพิจารณา ส่ง/เตรียมสมัคร เข้าอบรม เพียงพอหรือไม่
- หน่วยงานคัดเลือกผู้ที่จะส่งเข้าอบรมอย่างเหมาะสมตรงกับ
- คุณสมบัติที่กำหนดในโครงการหรือไม่
- มีการคัดเลือกผู้สมัครเข้าอบรม (ในกรณีให้สมัครเอง) โดยใช้
- เกณฑ์อะไร และเกณฑ์ดังกล่าวมีความเหมาะสมหรือไม่
- มีปริมาณการขอลงการส่งเข้าอบรม/สมัครเข้าอบรมเป็น
- จำนวนมากหรือไม่ และขอลงไปเพราะเหตุใด
- 7) งบประมาณ/การเบิกจ่ายเงิน
- ได้รับการจัดสรรงบประมาณสำหรับโครงการนี้ ตลอดทั้ง
- โครงการหรือไม่
- สามารถใช้จ่ายเงินในโครงการได้ตรงตามที่ประมาณการไว้
- หรือไม่ถ้าไม่ตรง เพราะเหตุใด และจะต้องปรับปรุงอย่างไร
- สามารถดำเนินการเบิกจ่ายเงินได้ตามหลักเกณฑ์ที่
- หน่วยงานกำหนดไว้หรือไม่ หรือมีปัญหาอุปสรรคในการเบิกจ่ายเงินอย่างไร บ้าง
- 2.5.3.2 กระบวนการดำเนินการฝึกอบรม (Process)
- มีสิ่งที่ควรพิจารณาในการประเมินผล คือ
- 1) วิทยากร
- มีการชี้แจงวัตถุประสงค์ของหัวข้อวิชาให้ผู้เข้าอบรมทราบ
- หรือไม่
- มีความรอบรู้ในเนื้อหาวิชานั้นหรือไม่
 - มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้/กระตุ้นให้เกิดการ
- เรียนรู้ได้ เพียงใด
- การจัดลำดับขั้นตอนของเนื้อหาวิชาเหมาะสมเพียงใด

- มีการตอบคำถามชัดเจนและตรงประเด็นหรือไม่
 - ให้ออกาสผู้เข้าอบรมแสดงความคิดเห็นหรือไม่
 - มีการใช้โสตทัศนูปกรณ์ช่วยในการฝึกอบรมอย่างเหมาะสมหรือไม่
- 2) ผู้เข้าอบรม
- สนใจและเอาใจใส่ต่อการฝึกอบรมหรือไม่
 - มาเข้าอบรมตามกำหนดเวลาตลอดทั้งหลักสูตรหรือไม่
 - มีการซักถามแสดงความคิดเห็นหรือแสดงความร่วมมือร่วมใจในการฝึกอบรมหรือไม่
- 3) เอกสารประกอบการอบรม
- แต่ละวิชามีเอกสารประกอบการอบรมหรือไม่
 - เนื้อหาสาระของเอกสารประกอบการอบรมสอดคล้องและสนับสนุนวัตถุประสงค์ของหัวข้อวิชานั้นหรือไม่
- 4) การดำเนินงานของเจ้าหน้าที่
- มีการควบคุมเวลาระหว่างการอบรมให้เป็นไปตามกำหนดการหรือไม่
 - การกล่าวแนะนำวิทยากรสำหรับแต่ละหัวข้อวิชาดำเนินไปอย่างเหมาะสม และสามารถสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ได้หรือไม่
 - การกล่าวขอบคุณวิทยากรสำหรับแต่ละหัวข้อวิชาดำเนินไปอย่างเหมาะสมหรือไม่ และช่วยสร้างความรู้สึกที่ดีแก่วิทยากร และผู้เข้าอบรมหรือไม่
 - ช่วยให้บริการและอำนวยความสะดวกแก่วิทยากรและผู้เข้าอบรมอย่างเต็มใจ กระตือรือร้นหรือไม่
- 5) สภาพแวดล้อมและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ
- การจัดสถานที่อบรม รวมทั้งโต๊ะ เก้าอี้ เหมาะสมหรือไม่
 - อุณหภูมิ การถ่ายเทอากาศเหมาะสมหรือไม่
 - แสงสว่างเพียงพอหรือไม่
 - เสียงดังชัดเจนหรือไม่
 - อุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ต้องใช้ในการฝึกอบรม มีเพียงพอหรือไม่
 - มีสิ่งรบกวนต่าง ๆ ในระหว่างการฝึกอบรมหรือไม่ (เช่น เสียง รบกวน การเดินเข้าออก การตามผู้เข้าอบรม หรือวิทยากรไปรับโทรศัพท์บ่อยครั้ง)

2.5.3.3 ผลที่ได้จากการฝึกอบรม (Outputs) - เป็นส่วนสำคัญที่ใช้ในการศึกษา วิเคราะห์เพื่อประเมินผลการฝึกอบรมทั้งระบบ โดยอาจแบ่งการประเมินผลในช่วงนี้ออกได้เป็น 4 ระดับ หรือประเภท คือ

- 1) **ชั้นปฏิกิริยา (Reaction) ของผู้เข้าอบรม** - หมายถึง ความคิดเห็น ความรู้สึก และทัศนคติที่ผู้เข้าอบรมมีต่อสิ่งต่อไปนี้
 - ความเหมาะสมของหลักสูตรและหัวข้อวิชา
 - การดำเนินการฝึกอบรมของวิทยากร
 - ประโยชน์ของการฝึกอบรมต่อการปฏิบัติงานของผู้เข้า

อบรม ความเหมาะสมในการบริหารโครงการฝึกอบรมและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

 - สัมพันธภาพในกลุ่มผู้เข้าอบรม
 - ความคุ้มค่าในการเข้ารับการอบรม
 - 2) **ชั้นการเรียนรู้ (Learning) ของผู้เข้าอบรม** - ว่าเกิดการเรียนรู้จริงหรือไม่ โดยอาจแยกออกเป็น 2 ประเด็น คือ
 - ผู้เข้าอบรมเกิดการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้ในวัตถุประสงค์หลักของโครงการหรือไม่
 - ผู้เข้าอบรมได้รับความรู้ความเข้าใจเพิ่มขึ้นจากความรู้สึกของตนเอง เพียงใด
 - 3) **ชั้นพฤติกรรม (Behavior) ของผู้เข้าอบรม** - เมื่อกลับไปปฏิบัติงาน ณ สถานที่ทำงานแล้ว ว่ามีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น หรือไม่ โดยอาจแยกประเด็นพิจารณา คือ
 - ผู้เข้าอบรมเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่คาดหวังไว้ในวัตถุประสงค์ของโครงการหรือไม่
 - พฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงในทางไหน ระดับใด ชั่วคราวหรือถาวร ดีขึ้นหรือเลวลง
- 2.5.3.4 **ชั้นผลลัพธ์ (Outcomes หรือ Results)** - อาจแยกเป็น 2 ประเด็นหลัก คือ
- 1) **ผลที่องค์กรได้รับ** - มีประเด็นที่ควรพิจารณา คือ
 - ผลงานทั้งในด้านปริมาณและคุณภาพที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม
 - ผลลัพธ์ทางด้านเศรษฐกิจ ได้แก่ การลดค่าใช้จ่าย ลดการสูญเสียหรือของเสีย จากการผลิตหรือการดำเนินงาน ลดอุบัติเหตุ และ ลดความ สิ้นเปลืองต่าง ๆ
 - ขวัญและกำลังใจของผู้ได้บังคับบัญชา หรือผู้ร่วมงาน ของผู้ผ่านการอบรม

- การลดความขัดแย้ง บัทรสนเทห์ หรือข้อร้องเรียน ซึ่งมีผลมาจากการบริหารงาน หรือการดำเนินงานของผู้ผ่านการอบรม

- ความพึงพอใจ หรือความนิยม ของผู้รับบริการ หรือหน่วยงานที่ประสานงานหรือดำเนินงานเกี่ยวเนื่องด้วยกับผู้ผ่านการอบรม

2) ผลที่ผู้เข้าอบรมเองได้รับ - อาจพิจารณาได้จาก

- มีทักษะด้านต่าง ๆ พร้อมทั้งปฏิบัติงานในหน้าที่ความรับผิดชอบและการเลื่อนระดับตำแหน่งเพียงใด

- ผู้ผ่านการอบรม มีความก้าวหน้าในสายงานเพียงใด

- มีทักษะด้านต่าง ๆ พร้อมทั้งที่จะเป็นผู้บริหารสำหรับตำแหน่งที่ครองอยู่ และตำแหน่งใหม่เพียงใด (ในกรณีโครงการ ฝึกอบรมเพื่อพัฒนา ผู้บริหาร)

2.6 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บุหงา (2553) ศึกษาเรื่องการประกวดสร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์จากวัสดุเหลือใช้เพื่อลดภาวะโลกร้อน เป็นโครงการที่สนองนโยบายกระทรวงศึกษาธิการและปฏิบัติการตามแผนปฏิบัติการราชการโดยวิทยาลัยอาชีวศึกษาสุรินทร์ โดยวัตถุประสงค์ เพื่อช่วยลดปัญหาการตกค้างของขยะ ลดการใช้พลังงานโดยการรีไซเคิล และเป็นการกระตุ้นเสริมสร้างให้ผู้เรียนเกิดจิตสำนึก มีส่วนร่วมในการจัดการและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อม เกิดแนวคิดสร้างสรรค์ออกแบบในการรักษาสิ่งแวดล้อม เห็นคุณค่าของวัสดุใช้แล้ว ปัญหาการจัดการขยะ และเพื่อคัดเลือกสิ่งประดิษฐ์จากวัสดุเหลือใช้ และมีกลุ่มตัวอย่างได้แก่นักเรียน นักศึกษา ครู ซึ่งผลการประเมินความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่าง เห็นว่าเป็นการส่งเสริมให้นำวัสดุเหลือใช้ไปดัดแปลงให้เกิดประโยชน์ก่อนนำไปกำจัด และเป็นการรณรงค์ช่วยลดปัญหาภาวะโลกร้อนโดยการนำวัสดุใช้แล้วมาทำให้เกิดประโยชน์ได้

จวีรวรรณ (2554) เรื่องการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้าทอไทยทรงดำเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มตามแนวทางเศรษฐกิจสร้างสรรค์ วัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการสร้างเอกลักษณ์และการสื่อความหมายของลวดลายผ้าไทยทรงดำในอำเภอบางเลนและอำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม 2) ศึกษาและสังเคราะห์แนวคิดการสร้างมูลค่าเพิ่มของผลิตภัณฑ์ผ้าทอไทยทรงดำ 3) พัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์จากผ้าทอไทยทรงดำตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ และ 4) ทดสอบแนวคิดผลิตภัณฑ์จากผ้าทอไทยทรงดำที่ได้พัฒนาขึ้นโดยศึกษาการรับรู้เอกลักษณ์และการรับรู้ความหมายของผู้บริโภคกลุ่มเป้าหมาย ผลการวิจัยพบว่า ผ้าทอและเครื่องแต่งกายของชาวไทยทรงดำถือเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยทรงดำ ที่มีเอกลักษณ์ในการใช้ผ้าสีดำในการนุ่งห่มทั้งในชีวิตประจำวันและในการประกอบพิธีกรรม จนเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของชาวไทยทรงดำ โดยชาวไทยทรงดำนิยมใช้ผ้าพื้นสีดำทอขึ้นอย่างง่าย ๆ มีสีสັນและลวดลายบ้าง ได้แก่ ผ้าซิ่น ผ้าขาวม้า เสื้อน้อย ส้วงก้อม และผ้าเปียว ส่วนรูปแบบ

ผลิตภัณฑ์จากผ้าทอไทยทรงดำตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ดังนี้ หมอนอิง ในส่วนของหมอนอิงนั้น ทั้งกลุ่มลูกค้าเป้าหมายและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นตรงกันในเรื่องของประโยชน์ใช้สอยซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์ของกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย และในส่วนของผู้เชี่ยวชาญนั้นให้ความสำคัญกับการลวดลายและสีสันทียังคงรักษาเอกลักษณ์ของชาวไทยทรงดำได้ดี ซึ่งเน้นผลิตภัณฑ์ที่มีสีน้ำเงิน ขาว และดำ โดยรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่มีความเหมาะสมมากที่สุดคือ หมอนอิงแบบที่ ๑ และแบบที่ ๒ โดยเป็นรูปแบบที่ทั้งกลุ่มลูกค้าเป้าหมายและผู้เชี่ยวชาญมีความพึงพอใจมากที่สุด กลุ่มทิวชูในส่วนของกลุ่มทิวชูนั้นทั้งกลุ่มลูกค้าเป้าหมายและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นตรงกันในเรื่องของประโยชน์ใช้สอยซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์ของกลุ่มลูกค้าเป้าหมายเช่นเดียวกับผลิตภัณฑ์ประเภทหมอนอิง โดยรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่มีความเหมาะสมมากที่สุดคือ กลุ่มทิวชูแบบที่ 1 แบบที่ 3 และแบบที่ 4 โดยกลุ่มทิวชูแบบที่ 1 นั้นผู้เชี่ยวชาญมีความเห็นว่ามียูปร่างที่ค่อนข้างแปลกตาน่าสนใจ ส่วนแบบที่ 3 แม้ว่ายูปร่างจะค่อนข้างธรรมดา เป็นแบบเดิม ๆ ที่มีอยู่ทั่วไป แต่เป็นรูปแบบที่กลุ่มลูกค้าเป้าหมายให้ความสนใจมากที่สุด ในส่วนของแบบที่ 4 นั้นมีลักษณะเด่นคือลวดลายและสีสันทแสดงออกถึงความเป็นไทยทรงดำได้ดี กระเป๋าสตรี ในส่วนของกระเป๋าสตรีนั้นกลุ่มลูกค้าเป้าหมายมีความพึงพอใจในกระเป๋าสตรีแบบที่ 1 และแบบที่ 3 มากที่สุด ซึ่งก็สอดคล้องกับผู้เชี่ยวชาญที่มีความเห็นว่า เป็นรูปแบบที่มีรูปทรงดูดี สวยงาม และดูเหมาะสม จัดลวดลายและสีสันทได้กลมกลืน เหมาะสมดีมาก ดูแล้วน่าใช้ ความเป็นไทยทรงดำอยู่ครบถ้วน

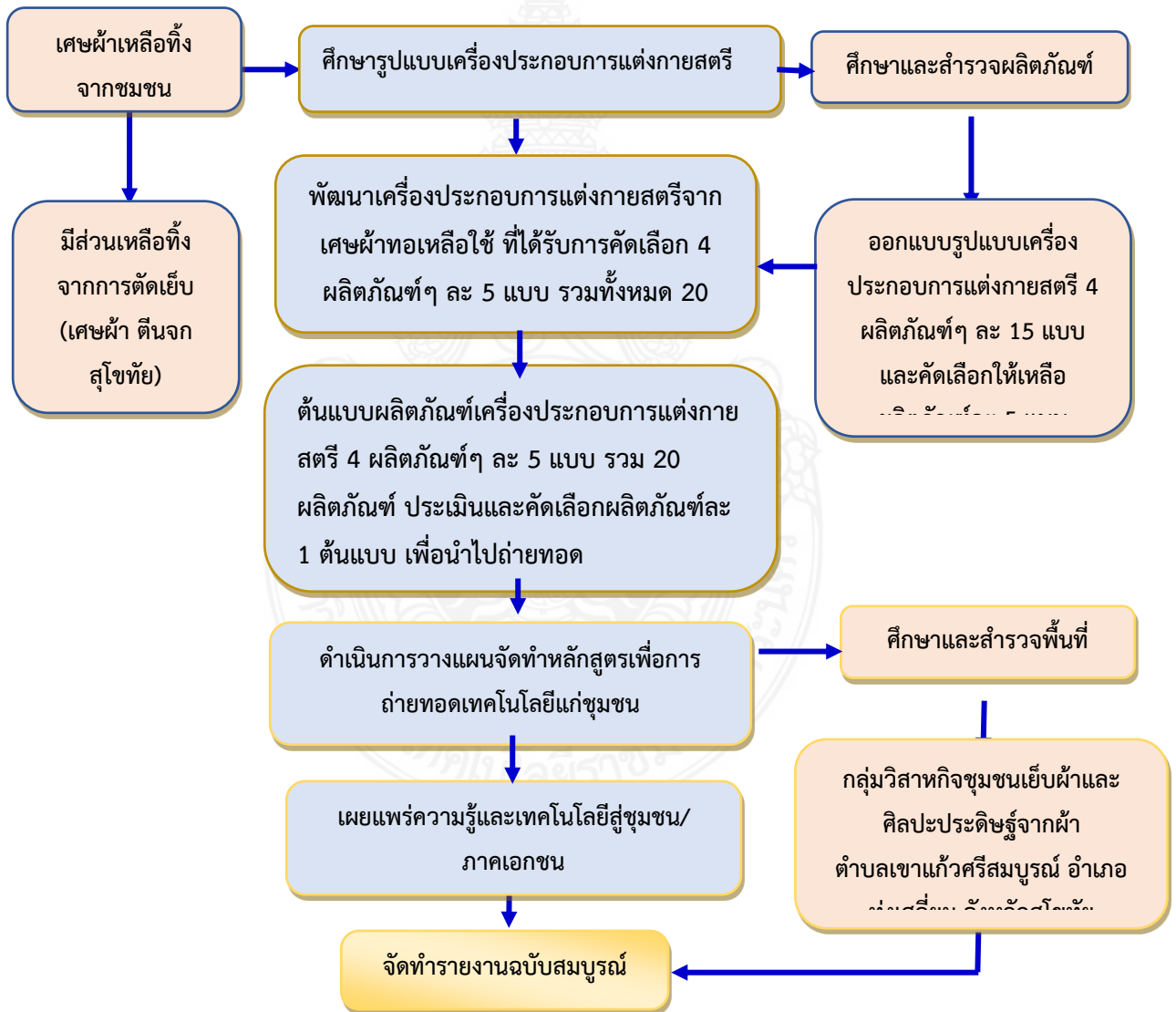
ศุภชัย เหมือนโพธิ์ (2559) ศึกษาเรื่อง การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการชุมชน ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เพื่อศึกษาองค์ความรู้ที่เกี่ยวกับการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการ ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ 2) เพื่อศึกษาศักยภาพและปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการประกอบกิจการวิสาหกิจชุมชน.3) เพื่อพัฒนารูปแบบการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการชุมชนตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ 4) เพื่อประเมินผลและถอดบทเรียนรูปแบบการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการชุมชน ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เป็นการวิจัยและพัฒนา ลักษณะของวิธีการวิจัยแบบผสมผสานวิธี ระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ และการวิจัยเชิงคุณภาพ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือแบบบันทึกการสังเกตแบบมีส่วนร่วม การสนทนากลุ่มแบบสัมภาษณ์เชิงลึกแบบมีโครงสร้าง แบบประเมินความเหมาะสมของรูปแบบการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการชุมชนฯ แบบประเมินความรู้ก่อนและหลังได้รับการอบรม แบบประเมินผลการอบรมแบบสอบถามทดสอบผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์แบบสอบถามการสัมภาษณ์แบบมีโครงสร้าง แบบสอบถามประเมินรูปแบบการพัฒนาผลิตภัณฑ์สำหรับผู้เชี่ยวชาญแนวทางการสนทนากลุ่มและการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัย พบว่า 1. กลุ่มวิสาหกิจชุมชนส่วนใหญ่มีการจัดตั้งกลุ่ม โดยการรวมตัวกันผลิตสินค้าเกษตรแปรรูป โดยมีแนวคิด คือ การนำวัตถุดิบภายในชุมชนที่เหลือจากการจำหน่ายมาแปรรูปเพิ่มมูลค่า เป็นการสร้างงาน สร้างรายได้ให้กับคนในชุมชน แต่ยังขาดความรู้ ความเข้าใจในการพัฒนาผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ 2. ศักยภาพและปัจจัยที่ส่งผลต่อ

ความสำเร็จ คือ การมีส่วนร่วมของสมาชิกภายในกลุ่ม มีกฎระเบียบ แบ่งบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบอย่างชัดเจน อีกทั้งมีผู้นำที่มีความรู้ ความสามารถ ได้รับการยอมรับจากคนในชุมชน ส่งผลให้กลุ่มวิสาหกิจชุมชนประสบความสำเร็จในการดำเนินงานของกลุ่ม 3. ผู้วิจัยกำหนดรูปแบบการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการชุมชน ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ โดยใช้รูปแบบ “Social Creative Potential Development Model” (SCPD Integrated Model) เป็นการสร้างการพัฒนาผู้ประกอบการฯ ให้สอดคล้องกับบริบทการพัฒนาของแต่ละพื้นที่ และมีการจัดอบรมหัวข้อพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการชุมชน ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์ ตามแนวคิดผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ โดยกลุ่มวิสาหกิจชุมชนได้ทำการพัฒนาผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ (ต้นแบบ) ดังนี้ 1) กลุ่มวิสาหกิจชุมชน กลุ่มอาชีพผลไม้สด และผลผลิตเกษตรแปรรูป จังหวัดนครปฐม พัฒนาผลิตภัณฑ์ คือ เค้กเพลินบานาน่า (เค้กกล้วยหอมทองผสมข้าวไรซ์เบอร์รี่ สอดไส้คัสตาร์ดรสกล้วย) ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริโภคมีแนวโน้มในการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์ระดับมาก 2) กลุ่มวิสาหกิจชุมชนสนามจันทร์ จังหวัดนครปฐม พัฒนาผลิตภัณฑ์ คือ ข้าวเกรียบเห็ด 3 อย่าง ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริโภคมีแนวโน้มในการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์ระดับมาก 4. การประเมินศักยภาพผู้ประกอบการชุมชน ตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ จำนวน 20 ข้อ มีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และผลการถอดบทเรียน พบว่า ช่วงแรกของการลงพื้นที่วิจัยสมาชิกยังไม่เข้าใจถึงการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการชุมชน เมื่อผู้วิจัยได้เข้าไปพบปะสนทนา จึงเริ่มให้ความสำคัญเรื่องแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ทำให้มีส่วนร่วมเกิดกระบวนการสร้างเครือข่ายทางสังคม ทั้งนี้กลุ่มได้บทเรียนที่สำคัญในการปรับปรุงและพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ดีขึ้น ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการออกแบบรูปแบบการพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการชุมชน ให้มีความรู้ความสามารถ ในการผลิตผลิตภัณฑ์สร้างสรรค์ หากสามารถตอบสนองการทำงานจริงหรือผู้นำไปปฏิบัติสามารถเห็นชัดเป็นรูปธรรมที่ก่อเกิดประโยชน์ได้จะทำให้งานวิจัยนี้ทรงคุณค่ามากขึ้น และควรค่าแก่การนำเสนอ เผยแพร่ให้แก่ผู้สนใจได้ร่วมศึกษาเรียนรู้ต่อไป

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการดำเนินการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย นอกจากการศึกษาข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแล้วนั้น ผู้วิจัยได้วางแผนการวิจัยเพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับการประมวลผลข้อมูลให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีวิธีดำเนินการวิจัย ตามแผนภูมิที่ 3.1

แผนภูมิที่ 3.1 วิธีดำเนินการวิจัย

3.1 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องโครงการวิจัย การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย โดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี ออกแบบ และพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ พัฒนาเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ให้เกิดรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัย ใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ และถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ รูปแบบต่าง ๆ ให้กับผู้สนใจหรือผู้ประกอบการประเภทสิ่งทอในจังหวัดสุโขทัย เพื่อพัฒนาและส่งเสริมสินค้าเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ของชุมชนต่อไป โดยมีวิธีการดำเนินการดังนี้

3.1.1 เครื่องมือในการวิจัย การดำเนินการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

3.1.1.1 วิธีการดำเนินการวิจัย

- 1) ศึกษารูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายเฉพาะสตรี
- 2) ออกแบบและพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรี 4 ประเภท คือ กระเป๋า หมวกรองเท้าน้ำ เสื้อคลุม
- 3) เศษผ้าทอ คือ เศษผ้าที่ได้จากกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย
- 4) ถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรี เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ให้กับผู้สนใจหรือผู้ประกอบการผู้จำหน่ายสินค้าประเภทสิ่งทอในกลุ่ม

3.2 วิธีการ

3.2.1 ลงพื้นที่ เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับเศษผ้าเหลือใช้ของกลุ่มชุมชน เพื่อนำมาออกแบบผลิตภัณฑ์ ซึ่งได้จากตัดเย็บเป็นผลิตภัณฑ์ที่ชุมชนได้จัดตั้งกลุ่มเพื่อทำผลิตภัณฑ์ต่างขายและเหลือเศษผ้าที่สามารถทำเป็นผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ ที่ยังไม่มีในชุมชน มีปริมาณ ซึ่งประธานกลุ่มเก็บเอาไว้เพราะ **มันเป็นของเหลือทิ้งที่มีราคาและคุณค่าทางจิตใจ** โดยเฉพาะเศษผ้าที่เป็นตีนจก ลวดลายเฉพาะของจังหวัดสุโขทัย และใช้ประโยชน์ทางอื่นได้อีกนอกจากทำเป็นผลิตภัณฑ์ที่ทางกลุ่มผลิตแล้ว

ภาพที่ 3.1 ผู้วิจัยเก็บข้อมูลเศษผ้าเหลือใช้

ณ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ภาพที่ 3.2 กระบวนการแปรรูปผ้าขึ้นต้นจกสุโขทัย

3.2.2 ศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับวิธีและกระบวนการผลิตการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบเครื่องแต่งกายสตรี

การออกแบบเครื่องแต่งกายจากเศษผ้าเหลือทิ้งสำหรับสตรี ด้วยการผสมผสานแนวคิดด้วยรูปแบบ โมเดิร์นวินเทจ สไตล์ (Modern Vintage Style) การทอสี ลวดลายจากผ้าตีนจก นำมาประยุกต์ และผสมผสานให้เข้ากับสมัยปัจจุบัน เพื่อให้สื่อถึงเอกลักษณ์ท้องถิ่นของจังหวัดสุโขทัย ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับเครื่องแต่งกาย กระบวนการผลิต ลวดลายผ้าทอ รูปแบบ และพฤติกรรมการแต่งกายในปัจจุบัน โดยสังเกตพฤติกรรมการแต่งกายสตรีในยุคปัจจุบันและที่เป็นสมัยนิยม เพื่อใช้ในการกำหนดรูปแบบ ลักษณะการแต่งกายของสตรีในปัจจุบัน สรุปลงและแปรผลโดยการบรรยาย เพื่อนำไปใช้ในขั้นตอนการออกแบบเครื่องแต่งกายต่อไป ขั้นตอนการออกแบบเครื่องแต่งกาย นำข้อมูลที่ได้จากข้อมูลเบื้องต้นทำการออกแบบเครื่องแต่งกายจากตีนจกสุโขทัย โดยนำการแต่งกายแบบ โมเดิร์นวินเทจ สไตล์ (Modern Vintage Style) ผสมผสาน โดยมีการออกแบบ 4รูปแบบผลิตภัณฑ์ คือ รูปแบบที่ 1 เสื้อคลุมสตรี รูปแบบที่ 2 กระเป๋าสตรี รูปแบบที่ 3 หมวกสตรี และ รูปแบบที่ 4 รองเท้าสตรี

3.2.3 ออกแบบผลิตภัณฑ์และทำแบบร่างผลิตภัณฑ์

คณะผู้วิจัยได้ออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้
ได้แก่

3.2.3.1 พัฒนารูปเป็นผลิตภัณฑ์ ชุดเสื้อคลุมสตรี จำนวน 5 รูปแบบ คอตั้ง ปกในตัว
ปกเทเลอร์ ปกกล้วยหอม และคอกลม

ภาพที่ 3.3 แบบร่างรูปแบบที่ 1 เสื้อคลุมสตรี คอตั้ง

ภาพที่ 3.4 แบบร่างรูปแบบที่ 2 เสื้อคลุมสตรี ปกในตัว

ภาพที่ 3.5 แบบร่างรูปแบบที่ 3 เสื้อคลุมสตรี ปกเทเลอร์

ภาพที่ 3.6 แบบร่างรูปแบบที่ 4 เสื้อคลุมสตรี ปกกล้วยหอม

ภาพที่ 3.7 แบบร่างรูปแบบที่ 5 เสื้อคลุมสตรี คอกกลม

3.2.3.2 พัฒนารูปเป็นผลิตภัณฑ์ กระเป๋าสตรี จำนวน 5 รูปแบบ กระเป๋าคาดอก
กระเป๋าสพายไหล่ กระเป๋าถือ กระเป๋าเป้

ภาพที่ 3.8 แบบร่างรูปแบบที่ 1 กระเป๋าคาดอก

ภาพที่ 3.9 แบบร่างรูปแบบที่ 2 กระเป๋าสะพาย

ภาพที่ 3.10 แบบร่างรูปแบบที่ 3 กระเป๋าสะพาย

ภาพที่ 3.11 แบบร่างรูปแบบที่ 4 กระเป๋าถือ

ภาพที่ 3.12 แบบร่างรูปแบบที่ 5 กระเป๋าเป้

3.2.3.3 พัฒนารูปเป็นผลิตภัณฑ์ หมวกสตรี จำนวน 5 รูปแบบ

ภาพที่ 3.13 แบบร่างรูปแบบที่ 1 หมวกสตรี

ภาพที่ 3.14 แบบร่างรูปแบบที่ 2 หมวกสตรี

ภาพที่ 3.15 แบบร่างรูปแบบที่ 3 หมวกสตรี

ภาพที่ 3.16 แบบร่างรูปแบบที่ 4 หมวกสตรี

ภาพที่ 3.17 แบบร่างรูปแบบที่ 5 หมวกสตรี

3.2.3.4 พัฒนารูปเป็นผลิตภัณฑ์ รองเท้าสตรี จำนวน 5 รูปแบบ

ภาพที่ 3.18 แบบร่างรูปแบบที่ 1 รองเท้าสตรี

ภาพที่ 3.19 แบบร่างรูปแบบที่ 2 รองเท้าสตรี

ภาพที่ 3.20 แบบร่างรูปแบบที่ 3 รองเท้าสตรี

ภาพที่ 3.21 แบบร่างรูปแบบที่ 4 รองเท้าสตรี

ภาพที่ 3.22 แบบร่างรูปแบบที่ 5 รองเท้าสตรี

3.3 ตัดเย็บผลิตภัณฑ์ต้นแบบ ทั้ง 4 ผลิตภัณฑ์ๆละ 5 ต้นแบบ ประกอบไปด้วย เสื้อคลุมสตรี กระเป๋่า หมวกและรองเท้าว

3.3.1 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เสื้อคลุมสตรี

ภาพที่ 3.23 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 1 เสื้อคลุมสตรี คอตั้ง

ภาพที่ 3.24 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 2 เสื้อคลุมสตรี ปกในตัว

ภาพที่ 3.25 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 3 เสื้อคลุมสตรี ปกทะเลอร์

ภาพที่ 3.26 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 4 เสื้อคลุมสตรี ปกกล้วยหอม

ภาพที่ 3.27 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 5 เสื้อคลุมสตรี คอกกลม

3.3.2 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ กระเป๋าสตรี

ภาพที่ 3.28 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 1 กระเป๋าคาดอก

ภาพที่ 3.29 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 2 กระเป๋าถือ

ภาพที่ 3.30 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 3 กระเป๋าสะพาย

ภาพที่ 3.31 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 4 กระเป๋าสะพาย

ภาพที่ 3.32 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 3 กระเป๋าเป้

3.3.3 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ หมวกสตรี

ภาพที่ 3.33 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 1 หมวกสตรี

ภาพที่ 3.34 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 2 หมวกสตรี

ภาพที่ 3.35 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 3 หมวกสตรี

ภาพที่ 3.36 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 4 หมวกสตรี

ภาพที่ 3.37 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 5 หมวกสตรี

3.3.3 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ รองเท้าสตรี

ภาพที่ 3.38 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 1 รองเท้าสตรี

ภาพที่ 3.39 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 2 รองเท้าสตรี

ภาพที่ 3.40 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 3 รองเท้าสตรี

ภาพที่ 3.41 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 4 รองเท้าสตรี

ภาพที่ 3.42 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบ แบบที่ 5 รองเท้าสตรี

3.4 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่คัดเลือก จำนวน ผลิตภัณฑ์ละ 1 ต้นแบบ เพื่อนำไปถ่ายทอต่อสู่ชุมชน

ภาพที่ 3.43 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่คัดเลือก เพื่อนำไปถ่ายทอต่อสู่ชุมชน ประเภทเสื้อคลุม

ภาพที่ 3.44 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่คัดเลือก เพื่อนำไปถ่ายทอต่อสู่ชุมชน ประเภทกระเป๋า

ภาพที่ 3.45 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่คัดเลือก เพื่อนำไปถ่ายทอดสู่ชุมชน ประเภทหมวก

ภาพที่ 3.46 ผลิตภัณฑ์ต้นแบบที่คัดเลือก เพื่อนำไปถ่ายทอดสู่ชุมชน ประเภทรองเท้า

3.5 สถานที่ทำการวิจัย

คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวรราชพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300

3.6 สถานที่ถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยีสู่ชุมชน

กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์
อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

3.7 การรวบรวมข้อมูล

3.5.1 ดำเนินเก็บรวบรวมข้อมูล โดยผู้วิจัยทำการแจกแบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง

3.5.2 สอบถามความพึงพอใจที่ได้รับมาตรวจสอบความถูกต้อง และวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

3.8 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้มาตรวจสอบความสมบูรณ์ ความถูกต้องของข้อมูล และลงรหัสเตรียมข้อมูล เพื่อนำมาวิเคราะห์ค่าทางสถิติด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป โดยหาค่าเฉลี่ย และค่าร้อยละ ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินความพึงพอใจของผู้บริโภคที่มีต่อการอบรมหลักสูตรการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้

ระดับค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ มีเกณฑ์ให้คะแนน 5 ระดับ ดังนี้

คะแนน	ระดับความพึงพอใจ
5	พึงพอใจมากที่สุด
4	พึงพอใจมาก
3	พึงพอใจปานกลาง
2	พึงพอใจน้อย
1	พึงพอใจน้อยที่สุด

เกณฑ์ของการแปลความหมายของระดับค่าเฉลี่ยความพึงพอใจ แบ่งเป็น 5 ระดับ(สุชาติ, 2540) ดังนี้

คะแนนค่าเฉลี่ย	ความหมาย
4.01 – 5.00	พึงพอใจมากที่สุด
3.26 – 4.00	พึงพอใจมาก
2.51 – 3.25	พึงพอใจปานกลาง
1.76 – 2.50	พึงพอใจน้อย
1.00 – 1.75	พึงพอใจน้อยที่สุด

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการศึกษาโครงการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ได้ผลการวิจัยแบ่งเป็น 3 หัวข้อ ดังนี้

- 4.1 เพื่อออกแบบและพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้
- 4.2 เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้
- 4.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

4.1 เพื่อออกแบบและพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้

คณะนักวิจัยลงพื้นที่เพื่อสัมภาษณ์กลุ่มชุมชนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย เช่น กลุ่มผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน พบว่า ต้องการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าทอเหลือใช้ให้มีความโดดเด่นและทันสมัย และภายในกลุ่มยังไม่มีการผลิต อาจด้วยเหตุผลว่าทักษะความชำนาญในการผลิตผลิตภัณฑ์หรือนำไปแปรรูปเป็นบรรจุภัณฑ์ต่าง ๆ จะเหมาะสมกว่า อาทิ กระเป๋าใส่เหรียญ กระเป๋าถือและกระเป๋าสะพาย ซึ่งปัจจุบันมีนักออกแบบและเจ้าของธุรกิจชาวไทย เริ่มหันมาให้ความสนใจ จะส่งผลให้ผ้าทอถูกนำไปใช้ในรูปแบบของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ มากขึ้น ด้วยกระแสนิยม ในงานวิจัยครั้งนี้

คณะผู้วิจัยออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกาย เสื้อคลุม หมวก กระเป๋า และรองเท้า โดยมีความคิดจากการใช้ศิลปวัฒนธรรม รวมทั้งการใช้ประโยชน์จากเศษผ้าเหลือใช้ จากกระบวนการออกแบบให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่มีความร่วมสมัย ดูทันสมัย เหมาะสมกับเพศและอายุของผู้ใช้งาน รวมถึงโอกาสการใช้งานผลิตภัณฑ์อีกด้วย ซึ่งชุมชนสามารถทำและเกิดรายได้แก่ชุมชนอีกทางหนึ่ง ในงานวิจัยนี้ มีการพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ อนุรักษ์ศิลปะไทย ซึ่งชุมชนสามารถทำและเกิดรายได้แก่ชุมชน

4.1.1 ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ เสื้อคลุม

ภาพที่ 4.1 ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ เสื้อคลุม

4.1.2 ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ กระเป๋า

ภาพที่ 4.2 ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ กระเป๋า

4.1.3 ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ หมวก

ภาพที่ 4.3 ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ หมวก

4.1.4 ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ รองเท้า

ภาพที่ 4.4 ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้ เพื่อแปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์ คือ รองเท้า

4.2 เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้า ทอเหลือใช้

ดำเนินการถ่ายทอดความรู้ โดยจัดอบรมเชิงปฏิบัติการภาคทฤษฎี และ ภาคปฏิบัติระยะเวลาในการถ่ายทอดความรู้ จำนวน 2 วัน ผู้เข้าร่วมโครงการ จำนวน 30 คน ระหว่างวันที่ 6 – 7 สิงหาคม พ.ศ. 2563 ณ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดสุโขทัย ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้เกี่ยวกับการเรื่องการแปรรูปเศษผ้า เรียนรู้กระบวนการพัฒนาผลิตภัณฑ์การออกแบบและตัดเย็บ ผู้เข้าอบรม ลงมือปฏิบัติการและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ตามที่ทางนักวิจัยได้จัดเตรียมอุปกรณ์ไว้ และประเมินผลโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม มีวิทยากรจำนวน 3 ท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ คงคาอุทัย อาจารย์กฤตพร ชูเส็งและอาจารย์มัลลิกา จงจิตต์

ภาพที่ 4.5 วิทยากรและประธานกลุ่มวิสาหกิจชุมชน

ภาพที่ 4.6 ผลิตภัณฑ์ที่พัฒนาจากเศษผ้าเหลือใช้

ภาพที่ 4.7 ภาพผู้เข้าอบรมถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี

ภาพที่ 4.8 ภาพผู้เข้าอบรมถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี

ภาพที่ 4.9 ภาพผู้เข้าอบรมถ่ายทอดองค์ความรู้และเทคโนโลยี

4.3 ผลความพึงพอใจการถ่ายทอดเทคโนโลยี โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

4.3.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย

(N =30)		
ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (ความถี่)	ร้อยละ
1. เพศ		
หญิง	30	100.00
2. อายุ		
31-40 ปี	2	6.67
41-50 ปี	15	50.00
51-60 ปี	10	33.33
มากกว่า 60 ปี	3	10.00
3. การศึกษา		
ประถมศึกษา	4	13.33
มัธยมศึกษา	19	63.33
อนุปริญญาหรือเทียบเท่า	5	16.67
ปริญญาตรี	2	6.67
4. อาชีพ		
แม่บ้าน	10	33.33
ข้าราชการ	2	6.67
รับจ้าง	5	16.67
ค้าขาย	3	10.00
เกษตรกร	9	30.00
อื่นๆ โปรดระบุ (เสริมสวย)	1	3.33

ตารางที่ 4.1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน (ความถี่)	ร้อยละ (N =30)
5. รายได้ต่อเดือน		
ไม่มีรายได้	2	6.67
ต่ำกว่า 5,000 บาท	4	13.33
5,000-10,000 บาท	10	33.33
10,000-15,000 บาท	10	33.33
15,000-20,000 บาท	2	6.67
มากกว่า 20,000 บาท	2	6.67
6. ประสบการณ์ด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกาย		
ประกอบการแต่งกาย		
ไม่เคยทำ	6	20.00
เคยทำจำหน่ายเป็นอาชีพเสริม	22	73.33
เคยทำใช้เอง	2	6.67
อื่น ๆ โปรดระบุ	-	-

จากตารางที่ 4.1 แสดงให้เห็นว่า กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 คน จำแนกได้ดังนี้

เพศ พบว่า เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 100.00

อายุ พบว่า ส่วนใหญ่ อายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00 รองลงมาอายุ 51-60 ปี คิดเป็นร้อยละ 33.33 อายุ มากกว่า 60 ปี คิดเป็นร้อยละ 10.00 และ อายุ 31-40 ปี คิดเป็นร้อยละ 6.67

การศึกษา พบว่า ส่วนใหญ่ระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 63.33 รองลงมา ระดับอนุปริญญา หรือเทียบเท่า คิดเป็นร้อยละ 16.67 ระดับประถมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 13.33 และระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 6.67

อาชีพ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นแม่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาเป็นเกษตรกร คิดเป็นร้อยละ 30.00 รับจ้าง คิดเป็นร้อยละ 16.67 ค้าขาย คิดเป็นร้อยละ 10.00 ข้าราชการ คิดเป็นร้อยละ 6.67 และ อื่น ๆ โปรดระบุ (เสริมสวย) คิดเป็นร้อยละ 3.33

รายได้ต่อเดือน พบว่า ส่วนใหญ่อยู่ที่ 5,000-10,000 บาท และ 10,000-15,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาต่ำกว่า 5,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 13.33 ไม่มีรายได้ 15,000-20,000 บาท และมากกว่า 20,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 6.67

ประสบการณ์ด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกาย พบว่า ส่วนใหญ่เคยทำจำหน่ายเป็นอาชีพเสริม คิดเป็นร้อยละ 73.33 รองลงมา ไม่เคยทำ คิดเป็นร้อยละ 20.00 เคยทำใช้เอง คิดเป็นร้อยละ 6.67

4.3.2 ผลการวิเคราะห์ความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมาย ดังตารางที่ 4.2 - 4.7

ตารางที่ 4.2 ผลความพึงพอใจด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร	4.80	มากที่สุด
2. ตรงกับความต้องการ	4.63	มากที่สุด
3. มีความน่าสนใจ	4.53	มากที่สุด
4. ระยะเวลาจัดอบรม	4.40	มาก
ค่าเฉลี่ย	4.59	มากที่สุด

ตารางที่ 4.2 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.59 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร มีค่าเฉลี่ย 4.80 อยู่ในระดับมากที่สุด ตรงกับความต้องการ มีค่าเฉลี่ย 4.63 อยู่ในระดับมากที่สุด มีความน่าสนใจ มีค่าเฉลี่ย 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด ระยะเวลาจัดอบรม มีค่าเฉลี่ย 4.40 อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.3 ผลความพึงพอใจด้านการออกแบบ โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ด้านการออกแบบ	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. มีความแปลกใหม่	4.33	มาก
2. มีการนำวัสดุในท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม	4.53	มากที่สุด
3. มีรูปแบบสอดคล้องกับความต้องการ หรือความนิยมในปัจจุบัน	4.63	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.50	มากที่สุด

ตารางที่ 4.3 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อการออกแบบ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.50 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจการออกแบบมีรูปแบบสอดคล้องกับความต้องการ หรือความนิยมในปัจจุบัน มีค่าเฉลี่ย 4.63 อยู่ในระดับมากที่สุด รองลงมา มีการนำวัสดุในท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม มีค่าเฉลี่ย 4.53 อยู่ในระดับมากที่สุด และมีความแปลกใหม่ มีค่าเฉลี่ย 4.33 อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.4 ผลความพึงพอใจด้านวิทยากร โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบกางเกงสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดสุโขทัย

ด้านวิทยากร	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. มีความสามารถในการถ่ายทอดความรู้	4.83	มากที่สุด
2. สนใจผู้เรียนอย่างทั่วถึง	4.80	มากที่สุด
3. มีมนุษยสัมพันธ์	4.77	มากที่สุด
4. ตรงต่อเวลา	4.67	มากที่สุด
5. มีวิธีการสอนที่น่าสนใจ	4.57	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.73	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.4 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อด้านวิทยากร โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.73 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อความสามารถในการถ่ายทอดความรู้ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.83 รองลงมาสนใจผู้เรียนอย่างทั่วถึง อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.80 มีมนุษยสัมพันธ์ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.77 ตรงต่อเวลา อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 และวิธีการสอนที่น่าสนใจ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.77

ตารางที่ 4.5 ผลความพึงพอใจด้านวัสดุอุปกรณ์ โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบกางเกงสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดสุโขทัย

ด้านวัสดุอุปกรณ์	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. วัสดุ อุปกรณ์เพียงพอ	4.83	มากที่สุด
2. วัสดุ อุปกรณ์มีความเหมาะสมกับการใช้งาน	4.90	มากที่สุด
3. วัสดุ อุปกรณ์มีคุณภาพ	4.80	มากที่สุด
4. วัสดุ มีความทันสมัย	4.73	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.82	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.5 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อด้านวัสดุอุปกรณ์ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.82 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อวัสดุอุปกรณ์มีความเหมาะสมกับการใช้งาน อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.90 รองลงมาวัสดุอุปกรณ์เพียงพอ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.83 วัสดุอุปกรณ์มีคุณภาพ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.80 และวัสดุ มีความทันสมัย อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.73

ตารางที่ 4.6 ผลความพึงพอใจด้านสิ่งอำนวยความสะดวก โครงการวิจัย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. ความเหมาะสมของสถานที่	4.50	มากที่สุด
2. ความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกทั่วไป	4.53	มากที่สุด
3. การจัดอาหารว่างและอาหารกลางวัน เหมาะสมและเพียงพอ	4.67	มากที่สุด
4. มีการให้บริการและอำนวยความสะดวกของทีมงาน ผู้จัดโครงการเป็นอย่างดี	4.67	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.60	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.6 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อด้านวัสดุอุปกรณ์ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.60 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจมีการให้บริการและอำนวยความสะดวกของทีมงาน ผู้จัดโครงการเป็นอย่างดี และการจัดอาหารว่างและอาหารกลางวัน เหมาะสมและเพียงพอ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.67 รองลงมาความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวกทั่วไป อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.53 และความเหมาะสมของสถานที่ อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.50

ตารางที่ 4.7 ผลความพึงพอใจด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย เรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย	ค่าเฉลี่ย	ระดับความพึงพอใจ
1. เป็นการส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรมเศษผ้าพื้นเมือง	4.90	มากที่สุด
2. เป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับเศษผ้าพื้นเมืองในจังหวัดสุโขทัย	4.83	มากที่สุด
3. ผลิตภัณฑ์มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประโยชน์	4.87	มากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	4.87	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.7 แสดงให้เห็นว่ากลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจต่อด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.87 และจากการประเมินผลในแต่ละด้าน พบว่า กลุ่มเป้าหมายมีความพึงพอใจเป็นการส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรมเศษผ้าพื้นเมือง อยู่ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.90 รองลงผลิตภัณฑ์มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประโยชน์ อยู่ในระดับมากที่สุด

มีค่าเฉลี่ย 4.87 และเป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับเศษผ้าพื้นเมืองในจังหวัดสุโขทัย ในระดับมากที่สุด มีค่าเฉลี่ย 4.83

4.3.3 ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ

1. เป็นโครงการที่ตีเหมาะสมที่สุดในการพัฒนาต่อยอดเพิ่มขึ้น
2. อยากให้มีโครงการกิจกรรมแบบนี้ในชุมชนอย่างต่อเนื่อง
3. เป็นการพัฒนาเครื่องประกอบการแต่งกายที่ทันสมัย สวยและสามารถนำไปต่อยอดพัฒนาสินค้าได้
4. เป็นงานที่สามารถต่อยอดสร้างอาชีพได้
5. วิทยากรมีความรู้ในการถ่ายทอดมาก

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาโครงการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย โดยมีวัตถุประสงค์ ศึกษารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี ออกแบบและพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ พัฒนาเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ให้เกิดรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัย ใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ และถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ รูปแบบต่าง ๆ ให้กับผู้สนใจหรือผู้ประกอบการประเภทสิ่งทอในจังหวัดสุโขทัย เพื่อพัฒนาและส่งเสริมสินค้าเชิงเศรษฐกิจสร้างสรรค์ของชุมชนต่อไป เครื่องมือที่ใช้ทำการวิจัย คือ แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรมที่มีต่อการถ่ายทอดเทคโนโลยีพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ โดยมีจำนวนผู้เข้าอบรม จำนวน 30 คน กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย โดยวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อหา ค่าร้อยละ และค่าเฉลี่ยสรุปผลในรูปแบบตาราง และการเขียนบรรยาย พร้อมข้อเสนอแนะจากการทำวิจัย

5.1 สรุปผล

5.1.1 ศึกษาแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรี

คณะนักวิจัยลงพื้นที่เพื่อสัมภาษณ์กลุ่มชุมชนที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย เช่น กลุ่มผลิตภัณฑ์วิสาหกิจชุมชน พบว่า ต้องการพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเศษผ้าทอเหลือใช้ให้มีความโดดเด่นและทันสมัย และภายในกลุ่มยังไม่มีการผลิต อาจด้วยเหตุผลว่าทักษะความชำนาญในการผลิตผลิตภัณฑ์หรือนำไปแปรรูปเป็นบรรจุภัณฑ์ต่าง ๆ จะเหมาะสมกว่า อาทิ กระเป๋าใส่เหรียญ กระเป๋าถือและกระเป๋าสะพาย ซึ่งปัจจุบันมีนักออกแบบและเจ้าของธุรกิจชาวไทย เริ่มหันมาให้ความสนใจ จะส่งผลให้ผ้าทอถูกนำไปใช้ในรูปแบบของผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ มากขึ้น ด้วยกระแสนิยม ในงานวิจัยครั้งนี้

5.1.2 ออกแบบและพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ ให้เกิดรูปแบบผลิตภัณฑ์ที่ทันสมัย ใช้งานได้จริงในชีวิตประจำวันอย่างมีประสิทธิภาพ

คณะผู้วิจัยออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกาย โดยมีความคิดจากการใช้ศิลปะวัฒนธรรมรวมกับการใช้ประโยชน์จากเศษผ้าเหลือใช้ จากกระบวนการออกแบบให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่มีความร่วมสมัย ดูทันสมัย เหมาะสมกับเพศและอายุของผู้ใช้งาน รวมถึงโอกาสการใช้งานผลิตภัณฑ์อีกด้วย ซึ่งชุมชนสามารถทำและเกิดรายได้แก่ชุมชนอีกทางหนึ่ง ในงานวิจัยนี้ มีการพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ อนุรักษ์ศิลปะไทย ซึ่งชุมชนสามารถ

ทำและเกิดรายได้แก่ชุมชน โดยออกแบบและพัฒนาตัดเย็บเป็นผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เสื้อคลุม หมวก กระเป๋า และรองเท้า จำนวน 4 ผลิตภัณฑ์ๆ ละ 5 ต้นแบบ รวมทั้งสิ้น 20 ต้นแบบ และคัดเลือกประเภทละ 1 ต้นแบบ เพื่อนำไปถ่ายทอดต่อไป

5.1.4 เพื่อถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ดำเนินการถ่ายทอดความรู้ โดยจัดอบรมเชิงปฏิบัติการภาคทฤษฎี และ ภาคปฏิบัติระยะเวลาในการถ่ายทอดความรู้ จำนวน 2 วัน ผู้เข้าร่วมโครงการ จำนวน 30 คน ระหว่างวันที่ 6 – 7 สิงหาคม พ.ศ. 2563 ณ กลุ่มวิสาหกิจชุมชน เย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย ผู้เข้าร่วมโครงการได้รับความรู้เกี่ยวกับการเรื่องการแปรรูปเศษผ้า เรียนรู้กระบวนการพัฒนาผลิตภัณฑ์การออกแบบและตัดเย็บ ผู้เข้าอบรม ลงมือปฏิบัติการและพัฒนาผลิตภัณฑ์ ตามที่ทางนักวิจัยได้จัดเตรียมอุปกรณ์ไว้ และประเมินผลโดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม มีวิทยากรจำนวน 3 ท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ คงคาฉุยฉาย อาจารย์กฤตพร ชูแสง และอาจารย์มัลลิกา จงจิตต์

5.1.5 เพื่อศึกษาความพึงพอใจต่อหลักสูตรถ่ายทอดเทคโนโลยีการพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้

ความพึงพอใจของกลุ่มเป้าหมาย

1) ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มเป้าหมาย เพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 100.00 อายุ ส่วนใหญ่ อายุ 41-50 ปี คิดเป็นร้อยละ 50.00 การศึกษาระดับมัธยมศึกษา คิดเป็นร้อยละ 63.33 เป็นแม่บ้าน คิดเป็นร้อยละ 33.33 รายได้ต่อเดือนอยู่ที่ 5,000-10,000 บาท ร้อยละ 33.33 ประสบการณ์ด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกาย ส่วนใหญ่เคยทำจำหน่ายเป็นอาชีพเสริม คิดเป็นร้อยละ 73.33

2) ตอนที่ 2 เป็นการสอบถามความพึงพอใจของผู้เข้ารับการอบรม เป็นข้อคำถามที่สอบถามถึงความพึงพอใจเกี่ยวกับหลักสูตร โดยแบ่งออกเป็น 6 ด้าน คือ ด้านเนื้อหาสาระของหลักสูตร ด้านการออกแบบ ด้านวิทยากร ด้านวัสดุอุปกรณ์ ด้านสิ่งอำนวยความสะดวก และด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย พบว่ากลุ่มเป้าหมาย ส่วนใหญ่มีความพึงพอใจมากที่สุด ในทุกด้าน

5.2 อภิปรายผล

ในการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ สามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

5.2.1 การออกแบบผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกาย โดยมีความคิดจากการใช้ศิลปะวัฒนธรรมรวมกับการใช้ประโยชน์จากเศษผ้าเหลือใช้ จากกระบวนการออกแบบให้เกิดผลิตภัณฑ์ที่มีความร่วมสมัย ดูทันสมัย เหมาะสมกับเพศและอายุของผู้ใช้งาน รวมถึงโอกาสการใช้งานผลิตภัณฑ์ ซึ่งชุมชนสามารถทำและเกิดรายได้แก่ชุมชนอีกทางหนึ่ง ในงานวิจัยนี้ มีการพัฒนารูปแบบเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ เพื่ออนุรักษ์ศิลปะไทย ซึ่งชุมชนสามารถทำ

และเกิดรายได้แก่ชุมชน โดยออกแบบและพัฒนาตัดเย็บเป็นผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เสื้อคลุม หมวก กระเป๋า และรองเท้า จำนวน 4 ผลิตภัณฑ์ๆ ละ 5 ต้นแบบ รวมทั้งสิ้น 20 ต้นแบบ และคัดเลือกประเภทละ 1 ต้นแบบ ที่มีความโดดเด่นในเอกลักษณ์ของผ้าทอ และในเรื่องของประโยชน์ใช้สอยซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจผลิตของกลุ่ม ผลการวิจัยสอดคล้องกับแนวคิดของ จุริยวรรณ (2554) เรื่องการพัฒนารูปแบบผลิตภัณฑ์ผ้าทอไทยทรงดำเพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มตามแนวทางเศรษฐกิจสร้างสรรค์ ผลการวิจัยพบว่า ผ้าทอและเครื่องแต่งกายของชาวไทยทรงดำถือเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของกลุ่มชาติพันธุ์ไทยทรงดำ ที่มีเอกลักษณ์ในการใช้ผ้าสีดำในการนุ่งห่มทั้งในชีวิตประจำวันและการประกอบพิธีกรรม จนเป็นเอกลักษณ์ที่โดดเด่นของชาวไทยทรงดำ โดยชาวไทยทรงดำนิยมใช้ผ้าพื้นสีดำทอขึ้นอย่างง่าย ๆ มีสีสันและลวดลายบ้าง ได้แก่ ผ้าซิ่น ผ้าขาวม้า เสื้อน้อย ส้วงก้อม และผ้าเปี้ยว ส่วนรูปแบบผลิตภัณฑ์จากผ้าทอไทยทรงดำตามแนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ดังนี้ หมอนอิง ในส่วนของหมอนอิงนั้นทั้งกลุ่มลูกค้าเป้าหมายและกลุ่มผู้เชี่ยวชาญมีความคิดเห็นตรงกันในเรื่องของประโยชน์ใช้สอยซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการตัดสินใจซื้อผลิตภัณฑ์ของกลุ่มลูกค้าเป้าหมาย

5.3 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์และการวิจัยครั้งต่อไป

5.3.1 ควรเปลี่ยนกลุ่มตัวอย่างไปในจังหวัดอื่น ๆ ที่มีความสนใจเพื่อเป็นการกระจายความรู้สู่ชุมชนสามารถนำมาพัฒนาให้เกิดอาชีพเสริมได้

5.3.2 ส่งเสริมการร่วมมือกับภาครัฐเพื่อช่วยส่งเสริมและผลักดันให้ประชาชนสามารถนำไปใช้และพัฒนาเพื่อจัดจำหน่ายได้จริง

บรรณานุกรม

- กระทรวงอุตสาหกรรม. 2548. การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือวัสดุที่ไม่ใช้แล้ว. ออนไลน์เข้าถึงได้จาก : <http://www2.diw.go.th/PIC/download/waste/waste11.pdf>, 20 สิงหาคม 2563.
- จารุพรรณ ทรัพย์ปรุง. 2543. การออกแบบเครื่องแต่งกาย. โอเดียนสโตร์, กรุงเทพฯ.
- จิรพร มหาอินทร์ และคณะ. 2554. การดำเนินงานและการส่งเสริมศักยภาพของวิสาหกิจชุมชน:
กรณีศึกษา กลุ่มวิสาหกิจชุมชนผลิตภัณฑ์ผ้าและเครื่องแต่งกาย จังหวัดปทุมธานี. งานวิจัย.
 ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร.
- จุกา กุลวุฒิพงษ์ศักดิ์. 2554. การงานอาชีพและเทคโนโลยี 4. ออนไลน์เข้าถึงได้จาก http://www.str.ac.th/service106/ElearnM4/NG41101/p_6.html, 20 สิงหาคม 2563.
- บุหงา โสวภาค. 2553. รายงานการประเมินโครงการ “การประกวดสร้างสรรค์สิ่งประดิษฐ์จากวัสดุเหลือใช้ เพื่อลดภาวะโลกร้อน”. วิทยาลัยอาชีวศึกษาสุรินทร์, สุรินทร์.
- พิบูล ทีปะपाल. 2547. การบริหารการตลาด. กรุงเทพฯ: อมรการพิมพ์.
- ศุภชัย เหมือนโพธิ์ . 2559. การพัฒนาศักยภาพผู้ประกอบการชุมชน ตามแนวคิดเศรษฐกิจ
สร้างสรรค์. มหาวิทยาลัยศิลปากร . ออนไลน์เข้าถึงได้จาก <http://ithesisir.su.ac.th/dspace/handle/123456789/975>, 20 สิงหาคม 2563.
- สถาบันสิ่งแวดล้อมไทย. 2539. ปัญหามลพิษจากอุตสาหกรรมสิ่งทอ. ออนไลน์เข้าถึงได้จาก : <http://teenet.tei.or.th/tumMenuMain.html>, 20 สิงหาคม 2563.
- สุชาติ จรประดิษฐ์. 2557. “อิทธิพลของการใช้แนวคิดเศรษฐกิจสร้างสรรค์ และคุณลักษณะของ
**ผู้ประกอบการที่มีต่อความสำเร็จทางการตลาดของสินค้าหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ (OTOP)
 ระดับ 5 ดาว ในประเทศไทย**”. วารสารสุทธิปริทัศน์.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามวิทยากร

รายนามวิทยากร

โครงการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรี
จากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า
ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ระหว่างวันที่ 6 - 7 สิงหาคม พ.ศ. 2563

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ คงคาอุยฉาย
2. อาจารย์กฤตพร ชูเส็ง
3. อาจารย์มัลลิกา จงจิตต์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มทร.พระนคร โทร. ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๘๘ ต่อ ๕๒๒๑

ที่ อว.๐๖๕๒.๐๓/..... วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๓

เรื่อง เรียนเชิญเป็นวิทยากร.....

เรียน ผู้ช่วยศาสตราจารย์เสาวลักษณ์ คงกาญจนาย

ตามที่ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินงานตามที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้จัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓ โครงการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้าตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย งบประมาณรายจ่าย จำนวน ๓๕๐,๐๐๐ บาท (สามแสนห้าหมื่นบาทถ้วน) โดยมีนางสาว มัลลิกา จงจิตต์ เป็นหัวหน้าโครงการ เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามแผนการที่วางไว้

ในการนี้ ขอเรียนเชิญท่านซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องเป็น วิทยากรหลักสูตรหมวกและกระเป๋า วันที่ ๖ - ๗ สิงหาคม ๒๕๖๓ เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. ณ ศาลา SML หมู่ ๕ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณา

(นางปิยะธิดา สีหะวัฒน์กุล)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มทร.พระนคร โทร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๘๘ ต่อ ๕๒๒๑

ที่ อว.๐๖๕๒.๐๓/

วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๓

เรื่อง เรียนเชิญเป็นวิทยากร

เรียน อาจารย์กฤตพร ชูเส้ง

ตามที่ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินงานตามที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้จัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓ โครงการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้าตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย งบประมาณรายจ่าย จำนวน ๓๕๐,๐๐๐ บาท (สามแสนห้าหมื่นบาทถ้วน) โดยมีนางสาว มลลิกา จงจิตต์ เป็นหัวหน้าโครงการ เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามแผนการที่วางไว้

ในการนี้ ขอเรียนเชิญท่านซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องเป็นวิทยากรหลักสูตรหมวดและกระเป่า วันที่ ๖ - ๗ สิงหาคม ๒๕๖๓ เวลา ๐๘.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. ณ ศาลา SML หมู่ ๕ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณา

(นางปิยะธิดา สีหะวัฒนกุล)

คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มทร.พระนคร โทร ๐ ๒๖๖๕ ๓๘๘๘ ต่อ ๕๒๒๑

ที่ อว.๐๖๕๒.๐๓/..... วันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๕๖๓.....

เรื่อง เรียนเชิญเป็นวิทยากร.....

เรียน อาจารย์มัลลิกา จงจิตต์

ตามที่ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินงานตามที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้จัดสรรงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๖๓ โครงการวิจัย เรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้าตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย งบประมาณรายจ่าย จำนวน ๓๕๐,๐๐๐ บาท (สามแสนห้าหมื่นบาทถ้วน) โดยมีนางสาวมัลลิกา จงจิตต์ เป็นหัวหน้าโครงการ เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามแผนการที่วางไว้

ในการนี้ ขอเรียนเชิญท่านซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความสามารถในหลักสูตรที่เกี่ยวข้องเป็นวิทยากรหลักสูตรหมวดและกระเป่า วันที่ ๖ - ๗ สิงหาคม ๒๕๖๓ เวลา ๐๙.๐๐ - ๑๖.๐๐ น. ณ ศาลา SML หมู่ ๕ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณา

(นางปิยะธิดา สีหะวัฒนกุล)
คณบดีคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

ภาคผนวก ข
แบบประเมินโครงการอบรม

แบบประเมินผลโครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอ
เหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม
จังหวัดสุโขทัย หลักสูตร การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้
ณ ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย
ระหว่างวันที่ 6 - 7 สิงหาคม พ.ศ. 2563

คำชี้แจง : แบบประเมินนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินความคิดเห็นเกี่ยวกับหลักสูตร และความพึงพอใจต่อการ
จัดโครงการวิจัยเรื่อง การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้ กลุ่มวิสาหกิจ
ชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย โดยแบบ
ประเมินแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

- ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป
ตอนที่ 2 ความพึงพอใจต่อการจัดโครงการวิจัย
ตอนที่ 3 ข้อคิดเห็น/ ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. เพศ หญิง
2. อายุ 31 - 40 ปี 41 - 50 ปี
 51 - 60 ปี มากกว่า 60 ปี
3. ระดับการศึกษา
 ประถมศึกษา มัธยมศึกษา อนุปริญญาหรือเทียบเท่า
 ปริญญาตรี อื่น ๆ โปรดระบุ.....
4. อาชีพ โปรดระบุ.....
5. รายได้ต่อเดือน
 ไม่มีรายได้ ต่ำกว่า 5,000 บาท
 5001 - 10,000 บาท 10,001 - 10,000 บาท
 15,000 - 20,000 บาท มากกว่า 20,000 บาท
6. ประสบการณ์ด้านการตัดเย็บเสื้อผ้าและเครื่องประกอบการแต่งกาย
 ไม่เคยทำ เคยทำจำหน่ายเป็นอาชีพเสริม
 เคยทำใช้เอง อื่น ๆ โปรดระบุ.....

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจต่อการจัดโครงการวิจัย

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ประเด็นคำถาม	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
เนื้อหาสาระของหลักสูตร					
สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตร					
ตรงกับความต้องการ					
ความน่าสนใจ					
ระยะเวลาจัดอบรม					
การออกแบบ					
มีความแปลกใหม่					
มีการนำวัสดุในท้องถิ่นมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสม					
รูปแบบสอดคล้องกับความต้องการ หรือความนิยมในปัจจุบัน					
วิทยากร					
ความสามารถในการถ่ายทอดความรู้					
ใส่ใจผู้เรียนอย่างทั่วถึง					
มนุษยสัมพันธ์					
ตรงต่อเวลา					
วิธีการสอนที่น่าสนใจ					
วัสดุอุปกรณ์					
วัสดุ อุปกรณ์เพียงพอ					
วัสดุ อุปกรณ์มีความเหมาะสมกับการใช้งาน					
วัสดุ อุปกรณ์มีคุณภาพ					
วัสดุ มีความทันสมัย					
สิ่งอำนวยความสะดวก					
ความเหมาะสมของสถานที่					
ความเพียงพอของสิ่งอำนวยความสะดวก					
การจัดอาหารว่างและอาหารกลางวันเหมาะสมและเพียงพอ					
การให้บริการและอำนวยความสะดวกของทีมงานผู้จัดโครงการเป็นอย่างดี					

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าที่เหลือใช้

กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า

ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ตอนที่ 2 ความพึงพอใจต่อการจัดโครงการวิจัย (ต่อ)

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

ประเด็นคำถาม	ระดับความเหมาะสม				
	มากที่สุด (5)	มาก (4)	ปานกลาง (3)	น้อย (2)	น้อยที่สุด (1)
ด้านคุณค่าและประโยชน์ใช้สอย					
1. เป็นการส่งเสริมอนุรักษ์วัฒนธรรมเศษผ้าพื้นเมือง					
2. เป็นการเพิ่มมูลค่าให้กับเศษผ้าพื้นเมืองในจังหวัดสุโขทัย					
3. ผลลัพธ์ที่มีความเหมาะสมในการนำไปใช้ประโยชน์					

ตอนที่ 3 ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ขอขอบพระคุณ ในความอนุเคราะห์ตอบแบบประเมิน

ภาคผนวก ค

เอกสารประกอบการถ่ายทอดเทคโนโลยี

ขั้นตอนการเย็บเสื้อคลุมปกกล้วยหอม (วันที่ 1)

ขั้นตอนการเย็บเสื้อคลุมปกกล้วยหอม

1. เสื้อขึ้นหน้า วัดจากปลายแขนขึ้นมา 9 นิ้วหรือประมาณ 23 เซนติเมตร เพื่อกำหนดตำแหน่งการวางซ้นตักแต่งแขนเสื้อทั้งสองข้าง โดยวางผ้าให้อยู่ในแนวเฉียง เน้าซ้นตักแต่งแขนเสื้อดังกล่าว แล้วเย็บด้วยตะเข็บเส้นตรง
2. เย็บตะเข็บไหล่เสื้อขึ้นหน้า และซ้นหลังเข้าด้วยกัน จากคอเสื้อ ถึงปลายแขนทั้งสองข้าง รีดแบะตะ
3. เย็บต่อกลางปกเสื้อของซ้นตัวเสื้อ รีดแบะตะเข็บ
4. เน้าและเย็บปกตัวเสื้อ เข้ากับคอเสื้อ
5. เย็บต่อกลางปกของซ้นساب รีดแบะตะเข็บ
6. ประกบด้านลูกของซ้นسابและซ้นตัวเสื้อเข้าด้วยกัน เน้าโดยรอบจากชายเสื้อด้านหนึ่งไปยังอีกด้านหนึ่ง จากนั้นเย็บและตัดตะเข็บให้เล็ก ประมาณ 0.5 ซม.
7. เย็บกันเหลื่อมسابปกเสื้อ
8. บริเวณคอเสื้อของซ้นسابพับเนาตะเข็บเข้าด้านในปกเสื้อ จากนั้นจะใช้วิธีเย็บหรือสอยก็ได้
9. เย็บตะเข็บข้าง จากปลายแขนไปยังชายเสื้อ ทั้ง 2 ข้าง
10. พับปลายแขนเสื้อ และชายเสื้อ ให้เรียบร้อย
11. เย็บกระเปาะปะ บนตัวเสื้อขึ้นหน้า โดยให้กระเปาะห่างจากตะเข็บเสื้อมาด้านหน้า 1.5 เซนติเมตร เน้าและเย็บกระเปาะ
12. ตรวจสอบตะเข็บต่างๆ บนตัวเสื้อ รีดให้เรียบร้อยก็จะได้เสื้อคลุมที่เสร็จสมบูรณ์

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้
 กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า
 ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ภาพประกอบ การเย็บเสื้อคลุมปกกล้วยหอม

ภาพพัฒนามัดถักนิตเครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้
 กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า
 ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ขั้นตอนการเย็บกระเป๋าคาดอก (วันที่ 1)

วัสดุที่ใช้

ผ้าพื้น ผ้าลาย

ผ้ากวาเจอร์ซี่ ซิป 8 นิ้ว 1 เส้น ซิป 5 นิ้ว 1 เส้น สายผ้าเทป ตัวล๊อคแบบถอดได้

ขั้นหน้า

1. เย็บต่อผ้าลายกับผ้าพื้นเข้าด้วยกัน
2. เย็บเกล็ดกันกระเป๋าชั้นหน้า ทั้งผ้าตัวนอกและผ้าซับใน
3. นำชั้นหน้ากระเป๋า ริดพับตรงช่องซิป (เป็นรูปตัว U)
4. นำชั้นซับใน ริดพับตรงช่องซิป
5. เย็บเนาตรงรอย ริดพับช่องซิป กระเป๋าหน้า และ ซับใน
6. นำซิปมาเนาติด โดยขึ้นกระเป๋าหน้าอยู่บน ซับในอยู่ล่าง
7. ทำการเย็บซิปเป็นรูปตัว U (ซิปใช้ซิปสำเร็จ หรือ ซิปตัดก็ได้)

ขั้นหลัง

1. นำซับในเจาะช่องซิปแล้ว ริดเป็นช่องสี่เหลี่ยม และเนาใส่ซิปพร้อมผ้าช่องกระเป๋าเล็ก โดยการวางผ้าขึ้นด้านบนและเย็บเป็นเส้นตรงด้านล่างของซิป
2. นำกระเป๋าช่องเล็ก ติดด้านบนซับใน หลังเย็บช่องซิปรูปตัว U คร่าว
3. เย็บปิดช่องกระเป๋าเล็ก ทั้ง 2 ด้าน
4. นำผ้าซับในหลัง และผ้าชั้นหลัง มาเนา ให้เป็นชั้นเดียวกัน

ประกอบ

1. นำชั้นหน้า ประกอบกับชั้นบนกระเป๋า เนา เย็บ และ กุน
2. นำชั้นหลัง ประกอบกับชั้นหน้าและชั้นบน เนา เย็บ และ กุน
3. นำสายสะพายมาสอดด้านข้าง ทั้ง 2 ด้าน เนา เย็บและกุน ทั้ง 2 ด้าน

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้

ศูนย์วิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า

ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดสุโขทัย

ภาพประกอบ การเย็บกระเป๋าคาดอก

กระเป๋าคาดอกด้านหน้า

กระเป๋าคาดอกด้านหลัง

กระเป๋าคาดอกด้านใน

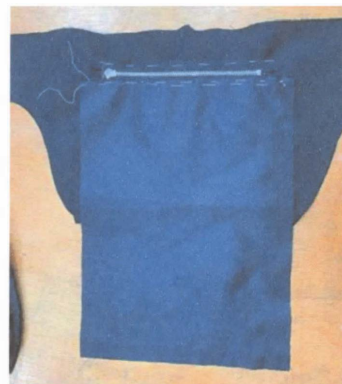
ถงดกระเป๋าด้าน

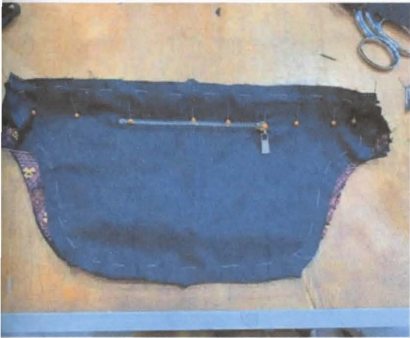
สายคาดอก

ผ้ากั้นตะเจี็บ

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบกระเป๋ากายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้
 กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า
 สายและงานแก้วศรีสมบูรณ์ ตำบลท่งเสด็จ จังหวัดสุโขทัย

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้
 กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า
 ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ขั้นตอนการเย็บหมวก VISER (วันที่ 2)

วัสดุที่ใช้

ผ้าพื้น ผ้าลาย

ผ้ากาเจอร์ซี่ ผักาววิราเน่เนื้อหนา

ปักกว่า ยาว 65 เซนติเมตร

ปีกหมวก

- ตัดผ้าพื้น 2 ชั้น ตัดผ้ากาเจอร์ซี่ 1 ชั้น ผักาววิราเน่เนื้อหนา 1 ชั้น
- นำผ้าพื้นรีดกับผ้ากาเจอร์ซี่ 1 ชั้น และนำผ้าพื้นรีดติดกับผักาววิราเน่เนื้อหนา 1 ชั้น
- นำมาประกบกันโดยเอาผ้าทางด้านถูกชนกัน เน่า เย็บโค้งตามปีกหมวก 0.5 เซนติเมตร
- กลับผ้าทางด้านถูกออกมา เน่า ทั้งปลายปีกบนและปลายปีกล่าง
- เย็บวนปีกหมวก โดยเริ่มเย็บจากปลายปีกขึ้นไป เย็บวนห่างประมาณ 0.8 เซนติเมตร
- นำผ้าลายมาปักหุ้มปลายปีก

หัวหมวก

- ตัดผ้าพื้น 1 ชั้น ตัดผ้าลาย 1 ชั้น ตัดผ้ากาเจอร์ซี่ 1 ชั้น ผักาววิราเน่เนื้อหนา 1 ชั้น
- นำผ้าลายรีดกับผ้ากาเจอร์ซี่ 1 ชั้น และนำผ้าพื้นรีดติดกับผักาววิราเน่เนื้อหนา 1 ชั้น
- นำมาประกบกันโดยเอาผ้าทางด้านถูกชนกัน เน่า เย็บตามหัวหมวกด้านบน 0.5 เซนติเมตร
- กลับผ้าทางด้านถูกออกมา เน่าหัวหมวก ด้านบนเย็บคิ้ว 0.5 เซนติเมตรและด้านล่าง เย็บ 1 เซนติเมตร

การประกอบชิ้นปีกกับหัวหมวก

- นำชิ้นปีกกับชิ้นหัวมาต่อกัน เย็บ 0.5 เซนติเมตร
- นำปักกว่า กว้าง 2.5 เซนติเมตร ตัดยาว 65 เซนติเมตร มาเย็บปิดตรงตะเข็บ
- เย็บริมขึ้นโบว์ นำมาเย็บติดปลายหมวกทั้งสองข้าง เก็บรายละเอียด

ภาพพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าที่เหลือใช้

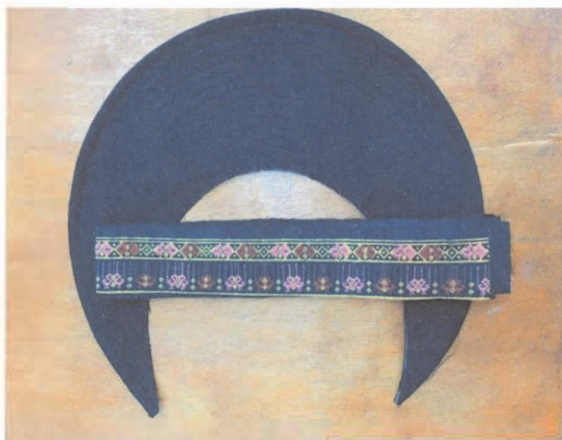
ณ ภาควิชาทอผ้าชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า

ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ภาพประกอบ การเย็บหมวก VISER

ชิ้นหัวหมวก

ชิ้นปีกหมวกพร้อมผ้ากั้น

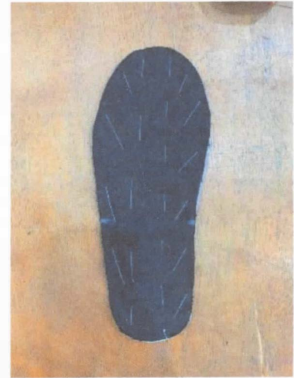
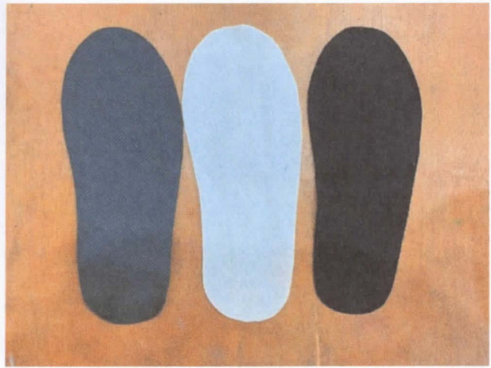
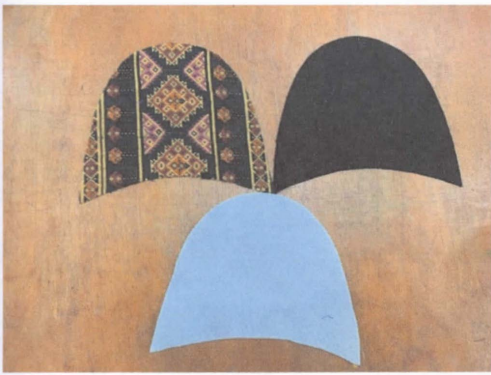

การพัฒนามลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้
 กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า
 ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอยางชุมน้อย จังหวัดสุโขทัย

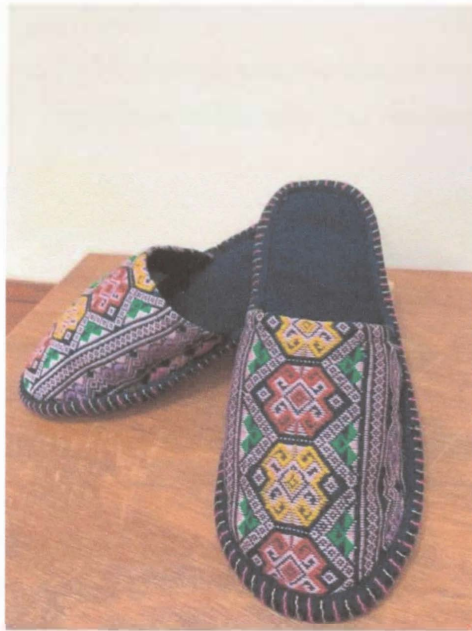
ขั้นตอนการเย็บรองเท้า (วันที่ 2)

1. นำชั้นหน้าเท้า เน้าผ้าทั้ง 3 ชั้นให้กัน (ผ้าชั้นบน แผ่นใยโพลีเอสเตอร์ ผ้ารองใน) เย็บกลับผ้าด้านถูกออกมา ด้านนอก เย็บคิ้วหรือเย็บกดอีกครั้ง เน้าโดยรอบ
2. นำพื้นรองเท้า แผ่นใยโพลีเอสเตอร์ ผ้าพื้นชั้นเนาให้ติดกัน
3. นำชั้นหน้าเท้า มาวางบนชั้นรองเท้า เน้าทั้งสองชั้นให้ติดกัน
4. นำผ้าสำหรับกั้นขอบเนาโดยรอบ เย็บ

ชั้นหน้าเท้า

ชั้นพื้นรองเท้า

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้
 กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า
 ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

1. ชื่อ-สกุล (ภาษาไทย) นางสาวมัลลิกา จงจิตต์
(ภาษาอังกฤษ) MISS. MANLIKA JONGCHIT
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน : 3 8013 [REDACTED]
3. ตำแหน่งปัจจุบัน - ตำแหน่งบริหาร ผู้ช่วยคณบดี
- ตำแหน่งทางวิชาการ อาจารย์ (พนักงานมหาวิทยาลัย)
4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail) คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวรขิงพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300
โทรศัพท์ 0 2281 9321-4 ต่อ 5301 โทรสาร 0 2281 9759

E-mail orange_tan@hotmail.com การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้

กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า
ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

5. ประวัติการศึกษา
 - คหกรรมศาสตรบัณฑิต คศ.บ. (คหกรรมศาสตร์-ออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย) คณะคหกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
 - วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต วท.ม. (คหกรรมศาสตร์ - สิ่งทอและเครื่องนุ่งห่ม) คณะเกษตร มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
6. สาขาวิชาที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ :
สาขาสังคมวิทยา กลุ่มวิชาภูมิปัญญาท้องถิ่น
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละผลงานวิจัย
 - 7.1 ผู้อำนวยการแผนงานวิจัย -
 - 7.2 หัวหน้าโครงการวิจัย -
 - 7.3 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว -
 - 7.3.1 โครงการวิจัยผลการใช้นาโนเทคโนโลยีของเครื่องแต่งกายเซฟที่มีผลต่อกลิ่นและความปลอดภัย ในอาหาร ปีที่พิมพ์ 2555 การเผยแพร่ นิตยสารการงานวิจัย, รูปเล่มรายงาน แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
 - 7.3.2 โครงการวิจัยเรื่องการสร้างตราสินค้าและบรรจุภัณฑ์เพื่อเพิ่มมูลค่าเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง ปีที่พิมพ์ 2556 รูปเล่มรายงาน แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
 - 7.3.3 โครงการวิจัยการถ่ายทอดเทคโนโลยีการสร้างตราสินค้าและบรรจุภัณฑ์เพื่อเพิ่มมูลค่าผลิตภัณฑ์จากเศษวัสดุสิ่งทอเหลือทิ้ง ปีที่พิมพ์ 2557 การเผยแพร่, รูปเล่มรายงาน

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้

กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า
ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.3.4 โครงการวิจัย ฐานความรู้ เรื่องสวดลายมัดย้อมในงานสิ่งทอ

ปีที่พิมพ์ 2557 รูปเล่มรายงาน แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.3.5 โครงการวิจัยแนวทางการประกอบอาชีพอิสระ: กรณีศึกษาร้านเวียงไหม เวดตั้ง

สตูดิโอ จังหวัดนนทบุรี ปีที่พิมพ์ 2559 รูปเล่มรายงาน แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.3.6 การศึกษาและรวบรวมฐานความรู้เรื่องผ้าพิเศษสำหรับเครื่องแต่งกาย

ปีที่พิมพ์ 2560 รูปเล่มรายงาน แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.3.7 การพัฒนาผลิตภัณฑ์กระดาษและบรรจุภัณฑ์จากแกลบและส่วนเหลือทิ้งในการ

แปรรูปข้าวเพื่ออนุรักษ์ศิลปไทย งบประมาณรายจ่าย ต่อเนื่อง 61-62 แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.4 งานวิจัยที่กำลังทำ -

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้

กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า

ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอกุ่งสุ่ยม จังหวัดสุโขทัย

ประวัติผู้ร่วมโครงการวิจัย

ผู้ร่วมวิจัย คนที่ 1

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวกฤตพร ชูแสง
(ภาษาอังกฤษ) MISS. KRITTAPORN CHOOSENG
2. เลขหมายประจำตัวประชาชน 3909900: [REDACTED]
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์
4. หน่วยงานที่อยู่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และ E-mail
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวชิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300
โทรศัพท์ 02-665-3777, 02-665-3888 ต่อ 5236
โทรสาร 02-665-3800
e-mail: krittaporn.c@rmutp.ac.th, Mas_ku59@hotmail.com
5. ประวัติการศึกษา คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ สาขาเกษตรศาสตร์และชีววิทยา
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพ ในการ
ทำงานวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการวางแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละผลงานวิจัย
 - 7.1 ผู้อำนวยการแผนงานวิจัย -
 - 7.2 หัวหน้าโครงการวิจัย
 - 7.2.1 โครงการวิจัยการพัฒนาป่านครนารายณ์มัตย้อมสำหรับกลุ่มสหกรณ์

การเกษตรหุบกะพง

- 7.3 งานวิจัยที่ทำเสร็จแล้ว
 - 7.3.1. โครงการวิจัยสิ่งประดิษฐ์เครื่องแยกเส้นใยพีช ปีที่พิมพ์ 2546
การเผยแพร่ นวัตกรรมและรูปเล่มรายงาน แหล่งเงินทุน งบประมาณ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
 - 7.3.2. โครงการพัฒนาเทคนิคการสร้างลวดลายผ้าด้วยวิธีมัตย้อม
ปีที่พิมพ์ 2546 การเผยแพร่ นวัตกรรมและการแสดงผลงานวิจัยในโครงการหัตถกรรมผ้าไทยในชนบท
แหล่งเงินทุน งบประมาณ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
 - 7.3.3 โครงการพัฒนาผ้าบาติกเพื่อผลิตภัณฑ์หมอนอิง ปีที่พิมพ์ 2547
การเผยแพร่ นวัตกรรมและรูปเล่มรายงาน แหล่งเงินทุน งบประมาณ : สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
 - 7.3.4 โครงการวิจัยสิ่งประดิษฐ์เครื่องแยกความละเอียดเส้นใยกล้วย ปีที่พิมพ์ 2548
การเผยแพร่ นวัตกรรมและรูปเล่มรายงาน แหล่งเงินทุน
งบประมาณ : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าที่เหลือใช้
กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า
ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอทุ่งเสลี่ยม จังหวัดสุโขทัย

7.3.5 โครงการวิจัยพัฒนาและเผยแพร่ผลิตภัณฑ์เครื่องตกแต่งบ้านจากกระดาษ
โดยใช้เทคนิคการสร้างลวดลาย ปีที่พิมพ์ 2548.การเผยแพร่ กลุ่มชุมชน,นิทรรศการ,รูปเล่มรายงาน
แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.3.6 โครงการวิจัยการพัฒนาและถ่ายทอดเทคโนโลยีผลิตภัณฑ์จากสิ่งประดิษฐ์
เครื่องแยกเส้นใยละเอียดจากเส้นใยกล้วยสู่ชุมชนในเขตจังหวัดนครสวรรค์ ปีที่พิมพ์ 2551.

การเผยแพร่ กลุ่มชุมชน,นิทรรศการ,รูปเล่มรายงาน แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.3.7 โครงการวิจัยการพัฒนาผลิตภัณฑ์เส้นใยกล้วยในเชิงอุตสาหกรรม
ปีที่พิมพ์ 2552 การเผยแพร่ นิทรรศการ,รูปเล่มรายงาน แหล่งเงินทุน : สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ

7.3.8 โครงการวิจัยการพัฒนาป่านครนารายณ์มัตถ์ย้อมสำหรับกลุ่มสหกรณ์การเกษตร
หุบกะพง ปีที่พิมพ์ 2552 การเผยแพร่ กลุ่มชุมชน,นิทรรศการ,รูปเล่มรายงาน
แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.3.9 โครงการวิจัยการออกแบบลวดลายบัวบนผืนผ้าเพื่อพัฒนาผลิตภัณฑ์สิ่งทอ
ปีที่พิมพ์ 2552 การเผยแพร่ นิทรรศการงานวิจัย , รูปเล่มรายงาน

แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.3.10 โครงการวิจัยการศึกษาการใช้ประโยชน์จากเศษเส้นด้ายไหมเพื่อใช้ทำ
เครื่องประดับสตรี ปีที่พิมพ์ 2555 การเผยแพร่ นิทรรศการงานวิจัย , รูปเล่มรายงาน

แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.3.11 โครงการวิจัยผลการใช้นาโนเทคโนโลยีของเครื่องแต่งกายเซฟที่มีผลต่อกลิ่น
และความปลอดภัยในอาหาร ปีที่พิมพ์ 2555 การเผยแพร่ นิทรรศการงานวิจัย , รูปเล่มรายงาน

แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.3.12 โครงการวิจัยการศึกษาโครงสร้างลายผ้าทอด้วยมือจากไหมพรมสำหรับ
ผลิตภัณฑ์ของที่ระลึก ปีงบประมาณ 2557 แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.3.13 การศึกษาและรวบรวมฐานความรู้เรื่องผ้าพิเศษสำหรับเครื่องแต่งกาย
ปีที่พิมพ์ 2560 รูปเล่มรายงาน แหล่งเงินทุน : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

7.4 งานวิจัยที่กำลังทำ

การพัฒนาผลิตภัณฑ์เครื่องประกอบการแต่งกายสตรีจากเศษผ้าทอเหลือใช้

กลุ่มวิสาหกิจชุมชนเย็บผ้าและศิลปะประดิษฐ์จากผ้า

ตำบลเขาแก้วศรีสมบูรณ์ อำเภอบึงสามพัน จังหวัดสุโขทัย

ผู้ร่วมวิจัย คนที่ 2

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นายเกชา ลาวงษา
(ภาษาอังกฤษ) Mr.Kecha Lawongsa
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 1 1601 00- [REDACTED]
3. ตำแหน่งปัจจุบัน
ตำแหน่งบริหาร -
ตำแหน่งทางวิชาการ อาจารย์ (พนักงานมหาวิทยาลัย)
4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก พร้อมหมายเลขโทรศัพท์ โทรสาร และไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ (e-mail)
สาขาวิชาออกแบบแฟชั่นผ้าและเครื่องแต่งกาย และฝ่ายกิจการนักศึกษา คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
เลขที่ 168 ถนนศรีอยุธยา แขวงวงษิรพยาบาล เขตดุสิต กรุงเทพฯ 10300
โทรศัพท์ 0 2665 3777 ต่อ 5531 และ 5213 โทรสาร 0 2665 3800
E-mail: kacha.perke@gmail.com
5. ประวัติการศึกษา

ระดับปริญญา	คุณวุฒิ/สาขาวิชาสถาบันอุดมศึกษา	ปีที่สำเร็จ
ปริญญาโท	คศ.ม. คหกรรมศาสตรมหาบัณฑิต (คหกรรมศาสตร์) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	2560
ปริญญาตรี	ทล.บ. เทคโนโลยีบัณฑิต (เทคโนโลยีการจัดการสินค้าแฟชั่น) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร	2556
6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ
สาขาสังคมวิทยา กลุ่มวิชาภูมิปัญญาท้องถิ่น
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพในการทำ
ทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละผลงานวิจัย -